

HALKIN KURTULUŞU

22 EKİM 1979
Fiyatı 10 Lira

179

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

Gericiliğin yaygarası gerçekleri gizleyemez

CUMHURİYET TARİHİNDE KATILIMIN EN DÜŞÜK OLDUĞU SEÇİM

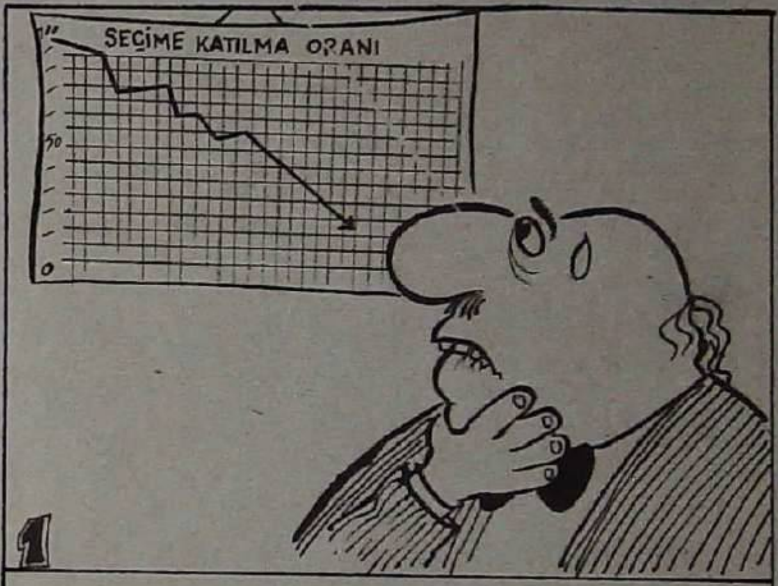
Seçimlere katılma oranı : %55

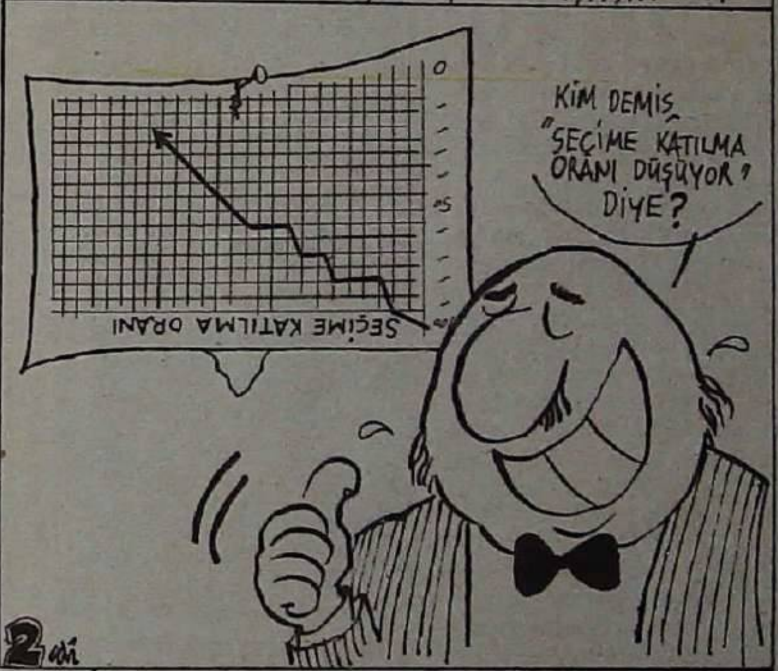
■ 29 ilde 1977'den 888.644 oy daha az kullanıldı.

● Gerici güçler seçime katılımın çok yüksek olduğunun ve kitlelerin boykot taktiğini benimsemediğinin propagandasını yapıyor. Ancak gercek rakamlar onları yalanlıyor.

● 29 ilde 1977'ye göre toplam seçmen sayısı 1 milyondan daha fazla düşmüştür. İki yıl içindeki nüfus artışı da hesaba katılırsa, 2 milyondan fazla seçmen seçimleri ya boykot etmiştir, veya seçime katılmamıştır.

● İstanbul'da seçime katılmanın gerçek oranı %45'tir. Erzincan'da ise %55'dir.

TABLO

İLLER	SEÇMEN SAYISI		GEÇERLİ OY SAYISI	
	1977	1979	1977	1979
AĞRI	129839	110307	95291	83930
AMASYA	163292	145116	127557	114159
ANTALYA	337740	308258	257532	237601
ARTVİN	119383	95195	85145	60209
BALIKESİR	496597	428466	364157	319315
BİTLİS	77317	63840	62417	45041
BURDUR	118390	108622	86322	78294
ÇANAKKALE	216744	204481	175641	156218
ERZİNCAN	183646	100588	96518	81205
ERZURUM	325100	275158	249591	204424
HAKKARİ	51432	41295	39911	24904
HATAY	368454	299175	270576	216207
ISPARTA	161731	142311	120870	99233
İSTANBUL	2518000	2178000	1572000	1327955
KARS	296428	226810	209417	131497
KÜTAHYA	252124	220166	192490	164273
MANİSA	465400	433900	363838	301769
MARDİN	239624	185033	183958	121934
MUŞ	107085	75814	84060	54731
RİZE	180722	151060	122118	103854
SAMSUN	463541	388543	322534	275585
SİİRT	163508	124516	118612	69062
TOKAT	290625	254358	222686	199848
VAN	151348	124585	116448	84835
YOZGAT	241407	186663	164693	151541
AYDIN	396157	314307	256658	241439
EDİRNE	186570	170830	138816	131349
KONYA	706590	592952	469369	419586
MANİSA	465400	433800	363838	310852
MUĞLA	221973	290759	172421	159882

"GENEL GREV IÇIN ILERI" ve "ADANA HALKI GENEL GREVE HAZIRLANIYOR" konulu dörder sayfalık parasız iki ilavemizi 22 Ekim 1979 tarih ve 179 sayılı gazetemizle birlikte dağıtıcılarımızdan isteyiniz...

Faşist, reformist ve revizyonist partiler, bütün gerici güçler seçimler öncesinde devrimcilerin 'boykot' taktiğine, kitlelerin anti-faşist demokrasi mücadelesine saldırarak, etraflarında örülen tecrit çemberini kırmak için var güçleriyle çalışmışlardır.

Aynı gerici güçler seçimlerden sonra da seçime katılmanın çok yüksek olduğu ve boykot taktiğinin kitleler tarafından benimsenmediği yolunda propaganda sürdürüyorlar. Ancak rakamlar kullanılan oy sayısından daha azdır. En yüksek katılımın olduğu söylenen illerde bile bu seçimlerde daha az oy kullanılmıştır. Toplam oyun 1977 seçimlerinde, 5.469.959 olduğu senato seçiminin yapıldığı 25 il için 1977'deki katılma oranı % 68 olarak belirlenirken, 750 bin daha az oyun kullanıldığı

Devamı s.6'da

HALKIN KURTULUŞU

Seçim ve sonrası

Hayat proleter devrimci hareketin tespitlerini doğruladı. Seçimler bu tespitleri doğrulayarak sonuçlandı.

Bütün aksi yaygaralara karşın, kitlelerin genel olarak gerici partilerden kopmakta oldukları ve seçimi boykot taktiğinin zafere ulaştığı açıkça görüldü. 1977 seçimlerine göre bu seçimlere Seçim Kurulu'nun verdiği rakamlar gözönüne alındığında 888.644 kişi katılmadı. Seçmen sayısının 77 seçimlerine göre 1.370.319 kişi daha az gösterildiği ve ek olarak nufus artışına oranla seçmen sayısının yaklaşık 750 bin artması gerektiği dikkate alındığında -ki bu toplam olarak seçimlere daha baştan 2.120.000 seçmenin katılmadığını gösterir-, 3 milyon civarında seçmenin gerici partilere ilgi duymadığı görülecektir. Kitle mücadelesinin yükselmekte olduğu günümüzde seçimler gericiliğin güç toplamadığını, aksine güç kaybettiğini ama devrimin güç kazandığını kanıtlamıştır.

Gerici partiler içinde durumu en çok kötüleşen CHP oldu. O, 800 bin civarında oy kaybetti. Faşist partiler genel olarak oylarını korudular. AP'nin "oy patlaması" olarak propaganda edilen bir miktar oy yükselmesi ise, onun bu seçimlere katılmayan DP'nin ve 77'de bu illerde 150.000'dan fazla oy alan gerici bağımsız adayların oylarını topladığını gösteriyor. Bunlar dikkate alınmasa bile, en uç noktada CHP'nin kaybettiği 800 bin oyun ancak 200 bininin faşist partilere yöneldiği söylenebilir. Çünkü tüm faşist partilerin oy artışı istatistiklerde yapılan olanca sahtekarlığa karşın ancak 202 bin olarak propaganda edilebilmektedir.

Kitle mücadelesinin yükselişi ve kitlelerin devrimcileşmesi önemli boyutlardadır. Bunun bir göstergesi, proleter devrimci hareketin güçsüzlüğüne rağmen, CHP'nin uzlaşma politikasının faşizmin fazla bir güç toplamasına yol açmaması dır. Görülen, kitlelerin hem reformizmin ve hem de faşizmin etkinliğinden kurtulma eğiliminde olduğudur.

Reformizm faşizmin alternatifi değildir, olamaz. Seçim sonuçları da bunu kanıtladı. Reformist hayaller yerlebir oluyor. CHP reformistleri dahi bundan dehşete kapılıyorlar ve hezimete uğradıklarını kabul ediyorlar. Ama onların bu hezimeti AP karşısında değil kitleler karşısında bir hezimettir.

Devamı s.6'da

Seçimler ve gerici partilerin durumu

Bu seçimlerde faşist partiler, özellikle AP ve sosyal-faşist parti TSİP belli bir oranda oylarını artırdılar. Reformist CHP ise önemli ölçüde oy kaybetti.

1977 seçimlerinde 1.945.027 oy alan AP oylarını 2.205.774'e yükselterek 260 bin civarında artırdı. MHP özellikle birkaç ilde aldığı oylarla iki sene içinde aldığı oylarını 287.007'den 311.272'ye yükselterek yaklaşak 34 bin artırdı. Oyları 475.352'den 455.058'e inen MSP yaklaşık 20 kusur bin oy kaybetti. 1977 seçimlerinde seçim yapılan illerde 82.377 oy alan DP bu seçimlere katılmadı. CGP 20 bin civarında yeni oy kazandı.

Bu faşist partilerin 1977 seçimlerinde aldıkları toplam oy sayısı 2.887.509 idi. Bu sayı bu seçimlerde 202.464 artarak 3.089.973'e yükseldi.

Devamı s.6'da

Devrim yükseliyor, boykot taktiğinin zaferi

Seçim sonuçlarının gösterdikleri

Ankara'da silahlı sokak çatışması

● İSTANBUL'DA ANTİ-FAŞİST GÖSTERİLER

YAZISI 8. SAYFADA

Seçimlerin ortaya koyduğu en bellibaşlı sonuçlardan biri kitle mücadelesinin ve devrimin yükseli şinin kanıtlanmasıdır. Seçimler, proleter devrimci hareketin tespitlerini doğrulamış, kitlelerin gerici partileri umut olarak görmedikleri ve onlardan genel bir uzaklaşma içinde olduklarını göstermiştir. Gerici akımlar tersine yaygın bir propaganda yürütmelerine karşın kitlelerde parlamentoya güvensizlik eğilimleri de görülmeye başlamıştır.

Bilindiği gibi proleter devrimci hareketimiz ve Devrimci Yol bu seçimlerin boykot edilmesi çağrısında bulunmuşlardı. Seçim sonuçları bu çağrının cevapsız kalmadığını, boykot taktiğinin zafere ulaştığını ortaya koymuştur.

Burjuvazi, gericilik, istisnasız tüm gerici faşist, revizyonist, reformcu vb. akımlar, devlet radyosu, televizyonu, bütün gerici burjuva gazeteler daha seçimler bitmeden katılma oranının ne kadar yüksek olduğu üzerinde yaygaraya başladılar. Seçimin boykotu tümünün korkulu rüyasıydı; çünkü seçimi boykot taktiği düzeni hedefleyen ve kitleleri düzene karşı muhalefete seferber eden devrimci bir taktikti. Onların seçimin boykotunun sonuçlarını küçük göstermek ve katılma oranının yüksekliğini kanıtlamak için yürüttükleri gerici propagandayla ortak bir koro oluşturmaları; devrim alternatifi karşısında tüm karşı-devrimin güçlerini birleştirdiğini; aralarındaki menfaat çatışmalarını bir yana bırakarak, düzenin savunulmasında tamamen anlaşma içinde davrandıklarını kanıtladı. Gerici propagandalarında öylesine ileri gittiler ki, bu seçimlere katılma oranının şimdiye

Devamı s.6'da

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR, BİRLEŞİN !

MARKSİST-LENİNİST HAREKET BÜTÜN DÜNYADA BÜYÜYOR GÜÇLENİYOR

İKP/ML 3. Parti Kongresinin son hazırlıklarını yapıyor

İspanya Komünist Partisi (ML)'nin legal olarak toplanacak ilk, partinin ise 3.Kongresi 15-20 Kasım 1979 tarihleri arasında Madrid'de toplanacak. İspanyol proletaryasının ve halkının mücadelesinde ileri bir adım oluşturan bu Kongre, dünyanın dört bir yanından gelecek Marksist-Leninist parti ve örgütlerin heyetlerinin de katılımıyla proleter enternasyonalizminin bayrağının daha yükseklere çekileceği bir toplantı olacaktır.

Kongrenin kasım ayı içinde yapılmasının kararlaştırıldığı son Merkez Komitesi genişletilmiş oturumundan bu yana partinin tüm organları ve üyeleri, parti kongresinin İspanyol proletaryasının ve halkının mücadelesine yaraşır bir biçimde sürmesi ve bu mücadeleyi daha ileri boyutlara götürebilmesi için var güçleriyle çalışıyorlar.

Bu amaca yönelik olarak Parti'nin yayın organları bu kongrenin önemini vurgulayan yazılar yazıyorlar. Parti merkez yayın organı "VANGUARDİA OBRERA", "3.Kongre için Belgeler" başlığı altında tüm üyelere ve gazetenin okuyucularına kongreye hazırlık belgelerini yayınlıyor.

İspanya Komünist Partisi(ML) Merkez Komitesi Haber Bülteninde MK 1. Sekreteri Raul Marco yoldaş "Bir Mücadele ve Zafer Kongresi İçin" adlı makalesinde bu kongrenin önemini ve hedeflerini şöyle vurguluyor:

"... 2.Kongremizin önemli bir eksiği vardı: Çin revizyonizminin ortaya çıkışında Mao Zedung'un oynadığı rolü görememiş, hatta onu bu konudaki tüm sorumluluklarından arındırmaya çalışmıştık. (...)

"Bugün durum çok farklıdır. Partimiz Mao'nun yapıtının ayrıntılı bir tahlilini gerçekleştirmiş ve örgütlerimizin tümü onu mahkum etmiştir.

(...) Başta şanlı AEP olmak üzere, Alman, İranlı, Japon, Brezilyalı, Kolombiyalı, Portekizli, Fransız, Danimarkalı, Meksikalı, Türkiyeli vb. yoldaşlarımız "Mao Zedung Düşüncesini" mahkum etmiş ve reddetmiştir."

Daha sonra Partinin çalışmasında görülen eksiklikleri ve yanlışları belirten ve bunların aşılması gerekliliğini vurgulayan R.Marco yoldaş, son olarak uluslararası komünist hareketin birliğinin önemini de şöyle vurguluyor:

"... İKP(ML)'nin militanları olmaktan gurur duymalıyız. Çünkü 15 yıllık varlığımız boyunca, gerçek bir komünist partisi, uluslararası Marksist-Leninist komünist hareket ailesinin bir üyesi olan bir parti, er ya da geç, hangi isim ya da hangi biçim altında olursa olsun, oluşturulacak bir Enternasyonalin savaşçı bir müfrezesi olduğunu kanıtlamıştır. Yavaş yavaş, adım adım bu yolda ilerliyoruz. 3.Kongremiz, Marks ve Engels'in "Bütün Ülkelerin İşçileri, Birleşin !" şiarına güç katacak Enternasyonalin kuruluşu yolunda küçük ama sarsılmaz bir adım olmalıdır.

"Yoldaşlar, 3. Kongremizi, bir mücadele Kongresi, bir zafer Kongresi, Marksist-Leninist bir Kongre yapalım"

Raul Marco yoldaş (yanda) İKP/ML taraftarları bir gösteri sırasında

İKP/ML Merkez Organı Vanguardia Obrera 300. sayısını yayınladı

İspanya proletaryasının ve halkının devrimci sesi, İspanya Komünist Partisi(ML)'in merkez yayın organı "VANGUARDİA OBRERA" (Öncü İşçi) gazetesi 6-12 Ekim 1979 tarihli sayısıyla 300. sayıya ulaştı.

1965 yılının ocak ayında illegalite koşulları altında İKP(ML)'nin yayın organı olarak yayına başlayan Vanguardia Obrera, yıllar boyu Frankocu faşizmin en ağır baskılarına karşı mücadele etti. Yayın yaşamının büyük bir çoğunluğunu illegal koşullarda sürdürmesine karşın gazete, faşizmin yanı sıra her türden gericiliğe ve revizyonizme karşı mücadele etti ve İspanya halkının elinde bir silah haline geldi.

Basımından dağıtımına kadar işçi sınıfının ve halkın mücadeleci öncüsü İKP(ML) militanların özverili çabalarıyla gerçekleştirilen VANGUARDİA OBRERA, tüm dünyadaki Marksist-Leninist basın için parlak bir örnektir.

Halkın Kurtuluşu'nun Vanguardia Obrera Yazı Kuruluna gönderdiği kutlama telgrafı

Vanguardia Obrera gazetesi Yazı Kuruluna,

İspanyol proletaryasının devrimci sesi Vanguardia Obrera gazetesinin 300.sayısının yayınlanmakta olması size olduğu kadar bize de sevinç, heyecan ve gurur veriyor.

300 sayılık yayın, Frankocu faşizme, her türden gericiliğe ve revizyonizme karşı mücadelenin tarihidir; gazetenizin 15 yıllık yayın hayatı yılmaz bir mücadelenin canlı bir kanıtıdır.

Yoldaşlar, başarınız başarımız, sevinciniz sevincimizdir.

Bu vesile ile bir kez daha militan dayanışmamızı ifade eder, komünist selamlarımızı iletiriz.

YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ !
YAŞASIN KIZIL BASIN!

HALKIN KURTULUŞU

HUA GUA-FENG AVRUPA'DA

Avrupa'nın ve AET'nin en büyük dört büyük ülkesini içine alan geziye Fransa'dan başlayan Hua Guo-feng sırasıyla İngiltere, İtalya ve Almanya'ya da gidecek.

Çin revizyonistlerinin başlıca elebaşlarından birinin dünyanın sayılı emperyalist devletlerine yaptığı bu ziyaret genel olarak Çin'de kapitalizmin mevzilerini güçlendirme ve Çin'i bir süper devlet haline getirme çabalarının bir devamıdır. Birkaç on yıl içinde ABD ve Sovyetler Birliği ile aşık atabilecek bir güç haline gelmenin rüyalarını gören Çinli revizyonistler bunun gereklerini yerine getirecek şartları yaratmak amacıyla da güçlü emperyalist müttefiklerin yardımına gereksinim duyuyorlar.

Hua Guo-feng bu gezi sırasında Avrupa'nın güçlü ve gelişmiş kapitalist ülkelerinden kredi almanın, Çin'e teknoloji transfer etmenin ve askeri gücünü yenilemenin yollarını arayacaktır. Zaten Çin ve Avrupa'nın gelişmiş kapitalist ülkeleri arasında bu konulardaki ilişkileri oldukça ileri boyutlara varmış bulunmasına rağmen Çin tarafı Avrupa sermayesini daha büyük ölçülerde Çin'e getirmenin yollarını aramaktadır. Son olarak çıkartılan ve emperyalizme göbeğinden bağımlı yarı-sömürge ülkelerdekine benzer bir yabancı sermaye yasasıyla bunun yolunu açmış bulunmaktadırlar.

Hua Guo-feng'in gezisi yalnızca Çin revizyonistlerinin ekonomik ve askeri amaçlarına hizmet etmekle kalmamakta, bundan da öte Çin'in Avrupa'da savaş kışkırtıcılığı planlarına yeni bir temel yaratmaya çalışmaktadır. Hua'nın bu gezi sırasında Almanya ziyaretine özel bir önem vermesi bunun en büyük delilidir. Çin revizyonistleri bu hedeflerine Alman intikamcılarını kullanarak ulaşmanın düşünü görmektedirler. Onlar yalnızca bu nedenle Almanya'nın en gerici siyasetçilerini sık sık ülkelerinde ağırlamakta ve onların intikamcı duygularını körüklemektedirler. Deng Siao-ping'in kısa bir süre önce Çin'i ziyaret eden Alman Hıristiyan Sosyalist Birlik Partisi şefine söylediği şu sözler Çin'in bu konudaki siyasetini en açık bir biçimde ortaya sermektedir: "Biz güçlü bir Avrupa istiyoruz, Avrupa'nın uzak görüşlü politikacıları da Çin'i güçlü görmek istedikleri gibi."

SOSYALİST ARNAVUTLUK'tan

Kuruluşunun 35. yılında

Bilim ve bilimsel eğitim

Endüstrinin ve tarımın birçok alanında olduğu gibi bilim ve bilimsel araştırma alanında da Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti kurtuluşundan bu yana büyük başarılar elde etmiştir.

1944'den önce Arnavutluk'ta bir tek araştırma kurumu, bir tek örgütlü bilimsel araştırma olmadığı düşünülürse bilim ve bilimsel araştırma adına ne yapılmışsa kurtuluştan bu yana gerçekleştirilmiş olduğu daha iyi anlaşılabilir.

Kendi gücüne güvenme ilkesini temel alan bir ekonomik gelişme, elbette ki, buna paralel bir bilimsel ve teknolojik gelişmeyi gerekli kılar. Daha kurtuluşunun ilk yıllarında Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti ve onun önderi AKP bu alandaki çalışmalara büyük önem vermiş ve endüstri ve tarımın ve genelde de yaşamın tüm alanlarında bilim ve tekniğin ilerlemesini ve üretimin her alanında teknolojik yeniliklerin uygulanmasını sosyalist inşanın gerekli koşullarından biri olarak nitelendirmiş ve bu alandaki çalışmalarını yıldan yıla artırmıştır.

Bu gelişmenin doğal bir sonucu olarak 1972 yılında Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti Bilimler Akademisi kurulmuştur. Bu akademinin kuruluşuyla birlikte daha da merkezileşen bilimsel araştırmanın yönetimi ülke yaşamını ilgilendiren tüm konulara el atmış ve bir yandan bilimsel araştırma alanının önüne yeni ufuklar açarken diğer yandan da Arnavutluk bilimsel gelişmesine yeni bir atılım kazandıran koşullara damgasını vurmuştur.

Özellikle AEP 7. Kongresi'nden sonra ve bu kongrede alınan kararlar uyarınca, sosyalist toplumun bütünlüklü inşası programı içinde bilimsel araştırmanın, her alanda (bilimsel araştırma kurumları, yükseköğrenim kurumları ve bizzat üretimin içinde) planlanması bir gereklilik haline gelmiştir.

Ülkenin kendi gücüne güvenerek sosyalist inşayı başarıyla yürütebilmesi için jeolojik araştırmalar sonucu yeni maden yatakları ortaya çıkarılmış, ülkenin tüm bölgelerinin deprem araştırmaları tamamlanmış, 4000 metre derinliğe dek petrol ve doğal gaz araştırmaları için kuyu açma çalışmaları gerçekleştirilmiştir. Yine bu alanda diğer çalışmalar, cevher zenginleştirme tesislerinin açılışı, ilk Arnavutluk traktörünün üretilmesi ve büyük hidro-elektrik santrallerinin inşa sorunlarının çözümlenmesinde somutlaşmaktadır.

Toplumsal bilimler alanındaki çalışmalar ise Arnavutluk tarihi, dili, kültürü ve gelenekleri üzerine birçok eserin yazılmasıyla belli bir sonuca ulaşmıştır. Bu alanlardaki bilimsel çalışmaların sergilendiği çeşitli konferanslar ve bilimsel oturumlar çalışmaların hızlanmasında önemli bir etken olmuştur. Arnavutluk'taki bilimsel gelişmenin, temel amacını ise en özlü bir biçimde Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti Bilimler Akademisi Başkan Yardımcısı Kole Popa şöyle açıklıyor:

"Gelişmemizin bu aşamasında, bütün emekçilerin de içinde bulunduğu ülkemizin bilimsel güçlerinin tümü, Arnavutluk halkının mutluluğu ve refahı ve Sosyalist Halk Cumhuriyetimizin gelişmesi için AEP'nin ülkenin sosyalist dönüşümü büyük programını gerçekleştirmek doğrultusunda tüm enerjilerini ortaya koyuyorlar."

Enver Hoca yoldaşın 'ÇİN ÜZERİNE DÜŞÜNCELER' kitabının 2.cildi yayınlandı

Enver Hoca yoldaşın Çin'in [illegible]alayan ve oportünist siyasetini günü gününe in[illegible]leyen ve bu hatalı tavırlara karşı AEP'nin doğru tavrını somut bir biçimde ortaya koyan yapıtı, "Çin Üzerine Düşünceler"in 2.Cildi 2 Ekim'de Arnavutça olarak yayınladıktan sonra geçtiğimiz günlerde İngilizce ve Fransızca dillerinde de basıldı.

Bu yapıtın 2.Cildinde yer alan yazılar 1973-1977 dönemini kapsıyor ve AEP'nin bu revizyonist akıma karşı verdiği amansız ve ilkeli mücadelesini kanıtlıyor. Enver Hoca bu eserdeki tahlillerini tümüyle Çin kaynaklı yayınlara ve Çinlilerin tüm dünya tarafından bilinen davranışlarına ilişkin dünya haber ajanslarına dayanıyor. Enver Hoca bu yapıtında Çin Halk Cumhuriyeti ve Çin Komünist Partisi'nin iç ve dış siyasetini Marksist-Leninist öğretiler ışığında titizlikle inceliyor.

Çin'in izlediği siyasetin 2.Enternasyonal'in oportünist görüşlerinin bir hortlaması olarak nitelendiren Enver Hoca'nın bu yapıtında "Üç Dünya Teorisi"ni inceleyen ve onun anti-Marksist özünü açığa vuran yazıları da bulunmaktadır. Aynı zamanda Enver Hoca yoldaş, Çin revizyonizminin Yugoslav revizyonizmiyle açık yakınlaşmasını, Çin Komünist Partisi içindeki durmak bilmeyen hizipler çatışmasını kanıtlarla ortaya koyarken bu tavrın temelindeki düşüncenin de sözümona "Mao Zedung Düşüncesi" olduğunu belirtiyor. Bu düşünceyi derinliğine inceleyen çeşitli yazılarının bir sonucu olarak Enver Hoca, Mao Zedung'un bir Marksist olmadığını yalnızca bir devrimci demokrat olduğu sonucuna varıyor.

Enver Hoca, 26 Aralık 1977 tarihli yazısında "Çin devrimi bir proleter devrimi diye adlandırılabilir mi?" sorusunu soruyor ve buna Çin'in bir burjuva demokratik devrimi gerçekleştirdiğine ve alınan sosyalist nitelikteki önlemlerin yarı yolda terk edildiği ve yürürlükten kaldırıldığı yanıtını veriyor.

Enver Hoca yoldaşın bu yeni yapıtı tüm dünya devrimcilerinin ve komünistlerinin dersler çıkaracağı siyasal tahlillerin bulunduğu ve Çin revizyonizminin alabildiğine teşhir edildiği bir kitaptır.

Brejnev yine barış meleği pozlarında

Sovyet sosyal-emperyalistlerinin şefi Brejnev, Doğu Berlin'de D.Almanya'nın Kuruluşunun 30. yıldönümünde yaptığı konuşmada Sovyetler Birliği sınırları dışında Avrupa'da bulunan askeri güçlerinden "detant"a hizmet etmesi amacıyla indirimde bulunacaklarını açıklayarak, detant ve silahsızlanma konusunda yeni bir demagojik kampanya açtı.

Bu yaz başında iki süper devlet arasında imzalanan SALT-2 Anlaşması [illegible] sırasında silahsızlanma ve barış konusunda iki tarafın da sürdürdüğü kampanyadan sonra Brejnev'in tek başına yaptığı bu son çıkış, Amerikan emperyalistlerinin Batı Avrupa ülkelerine yerleştirmeyi planladığı orta menzilli "Pershing-2" füzeleri konusunda rakibi ABD'yi güç duruma düşürmeyi amaçlamaktadır. Üstelik Brejnev bu amacını batıdan gelen ilk tepkiler karşısında yaptığı ikinci bir açıklamayla daha berrak bir biçimde ortaya koymuştur.

Brejnev'in "detanta ve barışa hizmet edecek" diye [illegible] kopardığı kuvvet indirimi yalnızca 20 bin asker ve bin tanktan ibarettir. Oysa Sovyetler Birliği'nin kendi sınırları dışında Doğu Avrupa'da 400 bin askeri, 11 bin tankı ve 2 binden fazla uçağı bulunmaktadır. Diğer yandan istediği her an Avrupa'nın herhangi bir şehrini vurabilecek çok sayıda uzun ve orta menzilli füzeleri Sovyet sınırının dibine yerleştirilmiş bulunmaktadır. Kısacası Brejnev'in barış ve detant çığlıklarının sahteliği ne yönden bakılırsa bakılsın ortaya çıkmaktadır.

Gerçekler, silahsızlanma konusunda iki süper devletin yaptığı bütün çıkışların yalnızca demagoji olduğunu göstermektedir. Son birkaç yıl içinde gerçekleştirilen onlarca konferans, bir o kadar anlaşma yalnızca süper devletlerin silahlanma yarışını halklardan gizleme çabalarına, birbirlerini zayıf düşürmek için yürüttükleri manevralara hizmet ettiğini ispatlamıştır. Daha SALT-2 Anlaşmasının imzalarının mürekkebi bile kurumadan hatta ABD Senatosunun sözkonusu anlaşmayı henüz onaylamadığı için yürürlüğe dahi girmeden Avrupa'da yeni askeri güçler yığma girişimleri iki süper devletin silahlanma ve askeri güçlerini artırma yarışında en küçük bir yavaşlama olmadığını göstermektedir. Uluslararası komünist hareketin her defasında belirttiği gibi, iki süper devletin silahsızlanma üzerine gevezelikleri, onların silahlanma yarışını hızlandırmasıyla paralel gitmektedir. Brejnev'in son demagojik çıkışı da bu tezin bir kez daha doğrulanmasından başka bir şey değildir. O, bir yandan Doğu Avrupa'dan kuvvetlerini geri çekme[illegible] konusunda siyasi bir saldırıya geçerken diğer yandan da ABD ve NATO'nun batı Avrupa'ya yeni güçler yığması halinde kendi gücünü bir kat daha fazlalaştırmanın hesaplarını yapmaktadır.

TARAKİ ÖLMÜŞ !

Kabil radyosunun, Sovyet TASS ajansının ve Türkiye'de de Politika gazetesinin birer gün arayla verdikleri habere göre Taraki nedeni bilinmeyen ve tedavisi olmayan bir hastalıktan kurtulamayarak ölmüştür.

Sovyet yanlısı ajans ve basın organları Taraki'nin hastalığının ne olduğunu açıklamasalar da bunun mizmin bir Rus uşaklığı ve revizyonizm illeti olduğu anlaşılmaktadır. Afganistan'da hızla yükselen halk hareketi ve devrimci muhalefet karşısında, Brejnev "sevgili dostu", sadık uşağı Taraki'yi bir saray darbesi ile görevinden uzaklaştırmış ve herhalde başkalarına mikrop bulaştırmasın diye de imha etmiştir.

Her ne kadar Taraki'nin öldürülmesi Afganistan'daki bugünkü sosyal-faşist yönetime ve Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı yönelen halk hareketinin frenlenmesi amaçlanmışsa da, Taraki'nin yerine geçen Amin'in ipliğinin çoktan pazara çıkmış olması Sovyet revizyonistlerinin heveslerini kursaklarında bırakmıştır. Afganistan'daki bu kan değişimi de Sovyet emperyalistlerinin işini pek kolaylaştırmayacağı daha şimdiden belli olmuştur.

Taraki'nin sosyal-emperyalistlerin başka bir uşağı tarafından alaşağı edilmesi ve daha sonra öldürülmesi Sovyet revizyonistlerinin de tıpkı diğer emperyalistler gibi uşaklarını kullanıp, daha sonra kağıt mendil gibi rahatlıkla çöpe attıklarını göstermektedir. Bu açıdan bakıldığında Sovyetlerin Afganistan'ın giderek Amerika'nın Vietnamına daha çok benzemeye başladığı ortaya çıkmaktadır. Hatırlanacağı gibi Amerikan emperyalistleri de Güney Vietnam'daki sadık uşakları No Din Diem rejimine ve kendilerine yönelen muhalefeti engelleyebilmek amacıyla Diem'i gözleri kapalı feda etmişler ve yine düzenledikleri bir saray darbesiyle yerine Nguyen Van Tiyö'yü geçirmişlerdi.

Görünen köy kılavuz istemez. Bütün gelişmeler Sovyet revizyonistlerini Afganistan'da bekleyen sonun, Amerikan emperyalistlerinin Vietnam'da yaşadıkları deneye benzeyeceğini göstermektedir.

100. DOĞUM YILINDA
STALİN
Yaşasın Marksizm-Leninizm

⑨

STALİN:DÜNYADA İLK KEZ SOSYALİST EKONOMİYİ İNŞA EDEN BİR PARTİNİN ÖNDERİ

Stalin, sosyalist ekonominin inşasında küçük ama fedakar çabalarda bulunan Stahanovcu bir Pacik kızı Mamliakat Nakhangova ile.

Leningrad işçileri sosyalist ekonomik inşasının ilk meyvalarından biriyle. Doğru dürüst ağır sanayisi olmayan, olanı da 8 yıl süren savaşlar sırasında tahrip edilmiş bir ülkede her bir parçası Sovyet yapısı olan ilk traktör. Yıl 1928.

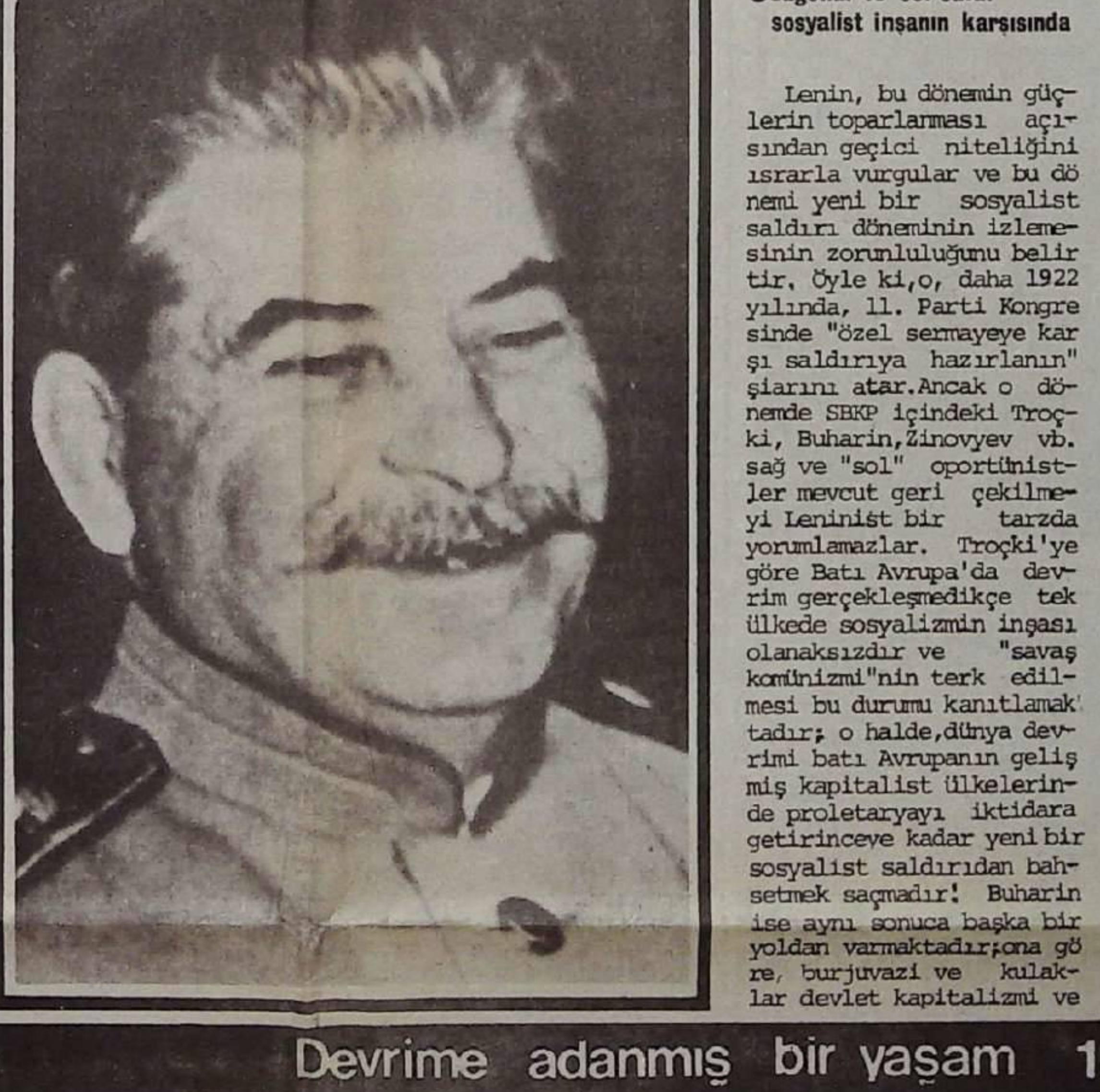

Ekim Devrimi, Sovyet Rusya'yı bir iç savaşın ortasına attığında, Sovyet komünistleri ülkeyi askeri zorunluluklardan doğan ve "savaş komünizmi" olarak adlandırılan bir rejimle yönetmeye mecbur kaldılar. 1921 yılında emperyalist müdahale ve iç savaşın esas olarak sona ermesiyle Lenin, "savaş komünizmi"nin terk edilerek ülke ekonomisinin adım adım sosyalist inşa yoluna sokulması yolunda bir plan hazırladı.

●Savaş komünizminden NEP'e

Ana noktaları, daha 1918'de "Sovyet hükümetinin Acil Görevleri" adlı makalede belirlenmiş olan bu plan, Rusya'nın küçük üretimin egemen olduğu geri bir tarım ülkesi olması noktasından hareket ediyor ve ağır sanayide yaratılmış olan sosyalist sektörü dayanak noktası alarak ve proletarya diktatörlüğünü sürekli sağlamlaştırarak, ülke ekonomisi üzerinde ilk adımda mümkün olduğu kadar tam bir denetim kurulmasını, bunun da mevcut şartlarda hemen yok edilemeyecek olan özel sanayi sektörünü proleter devlete bağımlı kılan devlet kapitalizmi; küçük meta ekonomisini ise kooperatifçilik yoluna sokarak, gerçekleştirilmesini öngörüyordu.

Yine Lenin, mevcut şartlarda, devlet denetimi altında tutulan belli bir ticaret özgürlüğünün, köy ile şehir arasında felce uğramış ilişkileri onararak, üretimin gelişmesine yardımcı olacağını tespit etmiş ve hatta ticaretin geliştirilmesini, acil bir görev olarak ortaya koymuştu. Yeni Ekonomik Politika (NEP) de ifadesini bulan bu plan, savaş sırasında askeri zorunluluklarla ve ürün kıtlığından dolayı aşırı ileri gitmiş bulunan mülksüzleştirme hareketi ve sosyalist saldırı açısından kuşkusuz bir geri çekilme anlamına geliyordu; ama sosyalizm ve komünizmin hiçbir zaman askeri gerekler ve ürün kıtlığı değil, tersine ekonomik gelişme ve ürün bolluğu temeline dayanacağını ve ondan doğacağını bilen komünistler için üretici güçlerin geliştirilmesi açısından böylesi geçici bir geri çekilmenin gerekliliği açıktı.

●Sagcılar ve «sol»cular sosyalist inşanın karşısında

Lenin, bu dönemin güçlerin toparlanması açısından geçici niteliğini ısrarla vurgular ve bu dönemi yeni bir sosyalist saldırı döneminin izlemesinin zorunluluğunu belirtir. Öyle ki, o, daha 1922 yılında, 11. Parti Kongresinde "özel sermayeye karşı saldırıya hazırlanın" şiarını atar. Ancak o dönemde SBKP içindeki Troçki, Buharin, Zinovyev vb. sağ ve "sol" oportünistler mevcut geri çekilmeyi Leninist bir tarzda yorumlamazlar. Troçki'ye göre Batı Avrupa'da devrim gerçekleşmedikçe tek ülkede sosyalizmin inşası olanaksızdır ve "savaş komünizmi"nin terk edilmesi bu durumu kanıtlamaktadır; o halde, dünya devrimi batı Avrupanın gelişmiş kapitalist ülkelerinde proletaryayı iktidara getirinceye kadar yeni bir sosyalist saldırıdan bahsetmek saçmadır! Buharin ise aynı sonuca başka bir yoldan varmaktadır; ona göre, burjuvazi ve kulaklar devlet kapitalizmi ve kooperatifler yoluyla zaten sosyalizmle bütünleşmektedirler, bu nedenle sosyalizmin zaferi için bunlara karşı uzlaşmaz bir sınıf mücadelesi yürütmek ve bu mücadele aracılığıyla onları tasfiye etmek gereksizdir!

●Stalin, sosyalist inşada da Lenin'in izleyicisi

1924 yılının başında Lenin'in ölümünden sonra Lenin'in planının uygulanması, burjuvaziye karşı saldırının başarıyla yürütülmesi ve üretim araçlarının mülkiyetinin sosyalist dönüşümünün esas olarak tamamlanması yoluyla tamamen sosyalist bir ekonominin kurulması görevi, partinin başına geçen STALİN'in üzerine düşer. O, Troçki'ye karşı yürüttüğü mücadeleyle proletarya diktatörlüğü altındaki bir ülkenin işçi sınıfı yönetiminde ve bu sınıfın kooperatifleşmiş emekçi köylülükle ittifakı yoluyla kendi güçlerine dayanarak sosyalist ekonomiyi sonuna kadar kurabileceğini gösterir. Buharin'e karşı yürüttüğü mücadeleyle de "devlet kapitalizmi"ni sosyalizme dönüştürmenin tek yolunun burjuvaziyi mülksüzleştirmekten; kırsal alanlarda sömürüyü yok etmenin tek yolunun ise kooperatiflerin dışında tutulmuş kulakları (zengin köylüleri) mülksüzleştirmekten geçtiğini; bunların sosyalizmle bütünleşmeleri konusunda yayılan tüm hayallerin burjuvaziye hizmet ettiğini kanıtlar ve kooperatifler sorununu doğru bir biçimde çözümler.

●Sosyalist saldırı

Stalin, her türlü sapmaya karşı yürüttüğü bu mücadele sayesinde proleter öncünün saflarını güçlendirir ve Lenin'in sözünü ettiği sosyalist saldırıyı başarıyla gerçekleştirir. Bu saldırı 1928 yılına kadar esas olarak, burjuvazinin ve kulakların artan bir şekilde kısıtlanması ve mallarından edilmesi; 1928'den sonra ise mülksüzleştirme ve kollektifleştirme biçiminde sürer ve 1930'ların ortalarında kapitalist unsurların ekonomiden saf dışı edilmesi ve emekçi köylülüğün kooperatifler içinde örgütlenmesinin esas olarak tamamlanması sonucunu doğurur.

●Tarımda kollektifleştirme

Stalin, kooperatiflerin kullandığı toprağın ve temel üretim aletlerinin (makine, traktör vb.) mülkiyetini titizlikle proleter devletin elinde tutarak ve ekonominin merkezi planlanması yoluyla hızla geliştirilen ağır sanayi sayesinde, kooperatifleri modern makina ve ve aletlerle donatarak, sürekli olarak kooperatiflerin sosyalist niteliğini güçlendirmek, onları sosyalizmle daha fazla bütünleştirmek ve şehir ile köy arasındaki farklılıkları azaltmak, böylece işçi sınıfıyla emekçi köylülüğün ittifakını güçlendirmek siyasetini izler. Ama o, her zaman sosyalist mülkiyetin iki türü (tüm halkın mülkiyeti ve kooperatif mülkiyet) arasındaki farkı belirtir.

Kooperatiflerde temel üretim araçları devletin olduğu halde, kooperatifin ürettiği ürünün mülkiyetinin kooperatife ait olduğu ve bunun zorunlu olarak pazara arzedildiğini, bu durumun da meta ekonimisini güçlendirdiğini, kooperatiflere kulakların sürekli sızarak kendilerini buralarda gizlemeye çalıştıklarını ve kooperatiflerde mevcut olan farklılaşma eğilimini körüklediklerini; bunlara karşı sürekli ve doğru bir mücadele yürütülemezse; kooperatiflerin yozlaşacaklarını ve kapitalizmin mevzileri haline dönüşeceklerini vurgular. Kooperatif mülkiyet, meta dolaşımı kısıtlanarak, üretimin bilimsel-teknik temeli güçlendirilerek ve devlet mülkiyeti genişletilerek, bir süreç sonunda bütün halkın mülkiyeti düzeyine çıkarılmadığı sürece, buralarda kapitalizme doğru bir eğilimin hep varolacağını gösterir.

'BİR MUCİZE'

1930 başlarında tarihin en büyük bunalımını yaşayan kapitalist dünyanın ekonomistleri, hükümet çevreleri Sovyetler Birliği'nde aynı dönemde gerçekleşen ekonomik gelişmeyi şu sözlerle dile getiriyorlardı: "Gerçek bir mucize."

Gerçekten de Sovyetler'deki ekonomik gelişme burjuva ekonomistlerin, yaşadıkları ağır buhrana çare bulmaya çabalayan kapitalist hükümetlerin sözcülerinin dedikleri kadar vardı. 1935 yılında Sovyetler Birliği'nde sanayi üretimi savaş öncesi düzeyin 7 katına çıkmış, ilk planın uygulanmasının üzerinden yalnızca sekiz yıl geçmiş olmasına karşın bu dönemde sanayi üretimi 4.5 kat artmıştı. Dünya Savaşının ve ardından da dört yıllık yıkıcı bir iç savaşın yaşandığı düşünülürse bütün bu gelişmenin yalnızca 14-15 yıl gibi kısa bir süre içinde gerçekleştiği anlaşılabilir. Tarımsal üretim de aynı biçimde bir gelişme göstermişti.

Kırsal alanda kulakların, şehirlerde de eski kapitalist unsurların ve burjuva uzmanların bütün sabotaj ve baltalama çabalarına karşın bu gelişme sanayinin her yıl ortalama % 50 gibi korkunç bir hızla geliştiğini göstermekteydi. Türkiye'de yılda % 7 gibi bir kalkınma hızı sağlandığında burjuvazinin nasıl zil takıp oynadığı düşünülürse Sovyetler Birliği'ndeki bu ekonomik gelişmenin büyüklüğü daha iyi görülür. Ülkenin her yeri bir şantiye havasına girmişti. Hidroelektrik santralleri kuruluyor, büyük demir-çelik kompleksleri inşa ediliyor, tarım makineleri sanayi dev adımlarla ilerliyordu. "Tarih, sanayinin böylesine dev bir ölçüde kurulduğunu, gelişme için böylesine bir coşkuyu ve milyonlarca emekçinin çalışmada böylesine kahramanlık gösterdiğini hiçbir zaman görmemişti."

Bu başarı elbette ki, her şeyden önce sosyalizme gönül vermiş milyonlarca işçinin, emekçinin güçlü kollarının eseriydi. Ama bu, aynı zamanda Bolşevik Partisinin yılmadan izlediği doğru politikanın bir sonucuydu ve kuşkusuz bu politikanın inşasında ve savunulmasında, Stalin'in rolü her zaman tayin edici oldu. Troçkistlere kalsa, değil sosyalist ekonominin inşası, batı Avrupa'da devrim olmadan sosyalizmin adına Sovyetler Birliği'nde tek bir taş bile konamazdı. Buharinciler ise sosyalist ekonominin inşasına "olumlu katkıları" olabileceği gerekçesini sürerek burjuvaziyi de katmak istiyorlardı. Başka bir burjuva grubu oluşturan Zinovyevciler de Sovyetler Birliği'nde gelişmiş bir ekonominin yaratılamayacağını iddia ederek Sovyetler Birliği'nin geri bir tarım ülkesi olarak kalması sonucunu verecek programlar öne sürüyorlardı.

Stalin, bütün bu burjuva özlü programları yırtarak ve her biri sonuçta emperyalizme teslimiyeti savunan bu hizipleri ezerek sosyalist inşayı gerçekleştirdi. O, 1931 yılında yaptığı bir konuşmada, gelişmenin yavaşlatılmasını önerenlere şöyle diyordu: "İleri kapitalist ülkelerden elli ya da yüz yıl geriyiz. Bu arayı on yıl içinde kapamalıyız. Ya bunu yaparız ya da bizi ezerler. Tempoyu yavaşlatmak geri kalmak demektir. Ve geride kalanlar yenilirler. Ama biz yenilmek istemiyoruz. Hayır! Biz yenilgiyi reddediyoruz."

Gerçekten de on yıla kalmadan 2. Emperyalist savaş patlak verdi ve batı Avrupa'nın en gelişmiş ülkeleri Sovyetler Birliği'nin üzerine çullandı. Eğer cephe gerisinde güçlü bir sanayi olmasaydı savaşın sonucu büyük bir olasılıkla çok değişik olacaktı.

İşte bütün bu nedenlerden dolayı dünyada ilk kez sosyalist ekonomiyi inşa eden bir ülkede, Sovyetler Birliği'nde elde edilen bu başarılar Stalin'in bu konudaki öğreti ve mücadelesinden ayrılamaz. Bütün bunların değeri tıpkı diğer kapitalist ülkeler gibi ekonomik bunalımların içinde kıvranan, bunca yıl sonra sanayi teknolojisi ve tarım ürünleri ithal etmek zorunda kalan Kruşçev-Brejnev revizyonistlerinin yönetimindeki Sovyetler Birliği'ne bakılınca daha iyi anlaşılır. Ya da sosyalist inşa konusundaki Stalinist öğretiler karşısında kimi zaman Troçkist, kimi zaman Buharinci ve Kruşçevci tezleri benimsemiş olan Maocu revizyonistlerin Çin'i gözönüne alınınca, Stalin'in uluslararası komünist hareketin hazinesine, Marksizm-Leninizme yaptığı katkılar daha açık bir biçimde ortaya çıkar.

Kruşçev ve Buharinci Mao Zedung Stalin'e karşı

Kruşçev-Brejnev revizyonistleri iktidarı ellerine geçirir geçirmez, Stalin'in kararlı bir şekilde izlediği Marksist-Leninist sosyalist inşa yolunu kapitalist yolla değiştirmişler, onun politikasını ters yüz etmişler ve Marksizm-Leninizmin bu konudaki öğretilerine karşı azgınca bir saldırıya girişmişlerdir.

Bu politika kendini en somut şekilde, maddi teşviklerin olağanüstü geliştirilmesi ve devlet fonlarının yağmalanmasıyla, işçi sınıfının saflarından doğmuş ve gelişmekte olan yeni bürokratik burjuva unsurların alabildiğine güçlendirilmesi, merkezi planın tasfiye edilerek yerine kâr güdüsünün geçirilmesi ve böylece sosyalist ekonomi için de sınırlı ve belirleyici olmayan bir rol oynayan değer kanununun alanının genişletilerek ekonominin hakim yasası haline getirilmesi, makina-traktör istasyonlarındaki devlet mülkiyetindeki temel üretim aletlerinin, farklılaşmanın ve burjuva unsurların alabildiğine teşvik edildiği kolhozlara (kooperatiflere) devredilerek meta ekonomisinin ve kapitalist unsurların güçlendirilmesi yoluyla kooperatiflerin kapitalizm yoluna sokulması, Sovyetler Birliği ekonomisini emperyalist sistemle bütünleştirilerek bütün bu gelişmelerin hızlandırılması olgularında göstermiştir.

Kruşçev kliği bütün bu değişiklikleri, Yugoslav ve Çin revizyonistlerinin de desteğiyle gerçekleştirdiler. Gerçi her ne kadar Çin revizyonistleri daha sonra ulusal çıkarları açısından bir çatışma içine girip demagojik amaçlarla onların kapitalizme geri dönüşü amaçlayan birtakım uygulamalarını teşhir etmişlerse de, bu, Kruşçev kliğinin en güç anlarında onların "anti-Stalinist" kampanyalarına destek oldukları ve özünde onlarla ve Tito kliğiyle aynı burjuva-revizyonist siyaseti izledikleri gerçeğini ortadan kaldırmaz.

Buharinci burjuva sosyalizmi ile ütopik köylü sosyalizminin bir karışımı olan Mao Zedung'un "sosyalist" çizgisinin başka bir sonuç vermesi de beklenemezdi zaten. Nitekim o, kışla tarzı ve yoksulluğun paylaşılmasına dayanan kendi köylü "sosyalizmini" Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in öğretilerinin tersine, kooperatif çalışma ve eşitlikçi esaslara göre örgütlenmiş birbirinden bağımsız ve kendi kendine yeterli kırsal köylü komünleri aracılığıyla yaratmaya çalışırken; gerçekte yalnızca emekle sermayenin çıkarlarının uyumlulaştırılması; burjuvazinin, zengin köylülerin (hatta toprak ağalarının) devlet kapitalizmi ve kooperatifler aracılığıyla sosyalizmle bütünleşmesi vb. sınıf işbirlikçisi vaazlarla, geçici olarak da olsa ulusal ve demokratik halk devriminin zaferine bağlı olarak emperyalizmin sömürüsünden ve feodalizmden temizlenmiş Çin toprağının her yerinden adeta fışkırmakta olan kapitalizmin yolunu düzlemiş ve bu yoldan yürüyen karşı-devrimci burjuvazi ve onun Hua-Deng kliği gibi siyasi temsilcileri bugünün yeni bir süper devlet olmaya çabalayan sosyal-emperyalist Çin'inde iktidarı ele geçirmişlerdir.

Onların tüm sınıf kardeşleriyle birlikte Stalin'e ve onun eserine duydukları düşmanlığı anlamak hiç de güç değildir.

Devrime adanmış bir yaşam 1879-1953 ⑧

(29) Ayaklanmanın son safhalarının planları üzerinde görüşmek için Stalin, Lenin'i görmeye Finlandiya'ya gitti. Döner dönmez de bir Askeri Devrim Komitesi kurdu. Bu askeri komite bütün kentlerde ayaklanmayı hazırlayacaktı. 7 Ekim'de de Lenin Finlandiya'dan döndü ve MK'ya silahlı ayaklanma konusunda bir karar taşarısı verdi. 10 Ekim 1917'de Parti Merkez Komitesinin tarihi toplantısında, birkaç gün içerisinde silahlı ayaklanmanın başlamasına karar verildi. Lenin, Stalin'le birlikte ayaklanmanın yönetimini üzerine aldı. 16 Ekim'de Parti Merkez Komitesinin genişletilmiş bir toplantısında ayaklanmayı yönetmek üzere başında Stalin yoldaşın bulunduğu bir parti merkezi seçildi.

(30) 24-25 Ekim günlerinde Petersburg'da başlayan ayaklanmayı bizzat Lenin ve Stalin yönetti. Ertesi gün İşçi-Köylü Temsilcileri Sovyetlerinin toplantısında Bolşevikler kesin çoğunluğu sağladılar. Petersburg'daki silahlı ayaklanma kesin başarıya ulaşmıştı. İlk Halk Komiserleri Konseyine Lenin Başkan seçilirken, Stalin de Milliyetler Halk Komiseri oluyordu. (Resimde Lenin ve Stalin Ekim Ayaklanması sırasında Smolny'de kızıl muhafızlarla konuşurken görülüyor)

(31) Ekim 1917 ile Şubat 1918 arasında Sovyet devrimi ülkenin dört bir yanına öylesine büyük bir hızla yayıldı ki, Lenin bunu Sovyet iktidarının "zafer yürüyüşü" olarak adlandırdı. Bu arada 29 Kasım'da kurulan SBKP(B)'nin MK Daimi Bürosuna Lenin ve Sverdlov'un yanı sıra Stalin'de seçilir. Bir yandan devrim hızla ilerlerken, öte yanda uluslararası komünist hareketin yeni ve sağlam temeller üzerinde birliği için çabalar sürmektedir. Stalin, Ocak 1918'de Bolşevik Partisi adına dünyanın çeşitli ülkelerinin komünist partilerinin temsilcileri ile toplantılar yapar. Bu girişim 3. Komünist Enternasyonal'in kurulmasının ilk ve önemli adımlarıdır. (Resimde Lenin, Stalin, Sverdlov ve Dzerjinski görülüyor)

(32) Yeni Sovyet iktidarının artık ayakları sağlam temellere basmaktadır. Ama emperyalistler Sovyet yönetiminin güçlenmesini engellemek için saldırılarını aralıksız sürdürmektedirler. Almanya, Rusyanın büyük bir bölümünü ele geçirmek için sürekli Sovyetlere saldırmakta ve Sovyetlerin barış önerilerini kabul etmemektedir. Emperyalistlerin bu çabalarına "sol"cu Troçki, Buharin vb. katılır. Troçki emperyalistlere geçici olarak ödün verilmesini ve barış yapılmasını reddeder ve partinin ve Sovyet hükümetinin bu konudaki temel politikasını baltalar. Ama 6 Mart'ta toplanan 7. Parti Kongresi Lenin ve Stalin'in Brest barışı tezlerini onaylar ve Troçki'yi mahkum eder. Aynı kongrede Lenin'le omuz omuza mücadele veren Stalin, MK'ya ve Parti Programı Hazırlama Komisyonuna seçilir. (Resimde Brest Barış görüşmeleri sırasında Sovyet ve Alman heyetleri görülüyor.)

ZİNCİRLERİMİZDEN BAŞKA KAYBEDECEK HİÇ BİR ŞEYİMİZ YOKTUR

Ceyhan Çırçır ve Prese işçileri patronları dize getirdi

Ceyhan'da Çırçır ve Pres Fabrikası işçileri, 10 Ekim günü bir dizi talep doğrultusunda direnişe geçtiler. Üç gün süren direniş sonunda patronlar işçilerin kararlılığı karşısında dize geldiler. İşçiler kendi aralarında işyeri temsilcilerini seçerek bütün işçilerin katılımı ile taleplerini tespit ederek patronun karşısına dikildiler. Bütün işçiler 34 maddelik bir protokolün patronlara kabul ettirilmesi sağlanıncaya kadar direnme kararı aldılar.

Direnişin başlaması ve üç fabrikada kararlıca sürmesi, yine Ceytaşlı işçilerin mücadelesinin Tuzlugöl mahallesi halkı ve gençliği tarafından aktif olarak desteklenmesi patronları telaşa düşürdü. Davul zurna eşliğinde direniş yerinde halay çeken Ceytaş işçilerinin mücadelesinin diğer fabrikalara sıçrayacağından korkan patronlar, işçi temsilcileriyle görüşme talebinde bulundular.

Direnişin ikinci günü üç fabrikada süren direniş diğer fabrikalarda da yankı buldu. Çaynak mahallesinde bulunan Güleç, Üçler, İpek Karamusa Fabrikalarının işçileri de direnişe geçtiler. Fabrika duvarlarına "Yaşasın DSM" sloganları yazıldı.

İşçilerin direnişleri üzerine patronlar toplantı isteminde bulundular. Direnişin ikinci günü yapılan ikinci toplantıya 4 patron ve 17 işçi temsilcisi katıldı. 34 maddelik protokol üzerinde tartışıldı. Bu tartışmalarda 11 madde patronlara kabul ettirildi. Patronlar diğer maddeleri kabul etmeyerek tek tek kaçmaya başladılar. Diğer maddeler üzerinde yapılan tartışmalar sırasında patronlar sendikayı tanımadıklarını, işçi temsilcilerini tanıdıklarını açıklamak zorunda kaldılar.

Direnişin üçüncü günü patronlara kabul ettirilen maddeler işçilere sunularak işçilerin görüşü alındı. İşçiler direnişe devam edilmesi kararını aldılar. Üçüncü gün Çiftçiler, Yeni Ova, Önal, Yeşiller, Gariboğlu, Ünsal, Göksoy Fabrikaları işçileri de direnişe geçince Ceyhan'daki tüm Çırçır Fabrikalarında direniş gerçekleşmiş ve 14 fabrikada işçiler direnişe geçmiş oldular. Elbette bu durum patronları daha da telaşlandırdı.

İşçi temsilcilerinin patronlarla yaptığı üçüncü toplantıda işçi temsilcilerini patronla uzlaş -

Devamı s.6'da

Divriği'de sendika ağalarına hizmet yarışı

14 Eylül günü yapılan Divriği Cevher-İş Sendikası seçimleri burjuva sendika ağalarının işçi düşmanı faaliyetlerini bir kez daha ortaya çıkardı. Öte yandan D.Yolcuların işçileri DİSK'e çekmek için bir araç olarak kullandıkları Yeraltı Maden-İş'in işçilerin revizyonist, reformist hayallerle aldatılması görevinin gönüllü savunucusu olduğunu işçiler bir kez daha gördüler. Yine işçiler gördüler ki, kendi haklarını tutarlılıkla savunan, bu hakların elde edilmesi için kararlıca mücadele eden DSM (Devrimci Sendika Muhalefeti)dir.

14 Eylül günü yapılan Cevher-İş Kongresinde D.Yol taraftarları bol bol DİSK propagandası yaparak işçileri DİSK'li sendika ağalarının işçi düşmanı faaliyetlerine güç katmaya çağırdılar. Yapılan oylamada 750 işçinin oyu ile DİSK'e geçilmesi kabul edildi. Cevher-İş'ten çıkılması ve DİSK Yeraltı Maden-İş'e geçilmesi 1600 işçiden 750'sinin oyu ile kabul edildi. Kongre sırasında DİSK reklamcılığını yapan D.Yol taraftarları DSM'li işçilerin verdiği önergeleri hasıraltı ederek işleme koymadı. DSM adına konuşmak isteyen işçinin konuşmasına engel oldular.

Kongrede DİSK reklamcılığını Kurtuluşçular da Dev. Maden-Sen yoluyla yaptılar. Bu uğurda "bir atımlık barutları" tükenince ve DİSK Yeraltı Maden-İş'i tanıyınca Kurtuluşçular ortadan yok oldular.

Türk-İş'in "işçi dostluğunu" öve öve bitiremeyen yıllanmış Türk-İş'li sendika ağaları da işçilerin uyanışını engellemek, demagojik propaganda ile işçilerin bilincini çarpıtmak ve işçilerin birliğini bölmek faaliyeti yürüttüler.

Proleter devrimciler, DSM'li işçiler kongrede işçi sınıfının gerçek çıkarlarını savundular. Faşist, reformist, revizyonist sendika ağaları ve onların değirmenine su taşımaktan vazgeçmeyen Kurtuluş ve D.Yol'un işçileri aldatıcı propagandaları deşifre edildi. İşçilerin sınıf çıkarları doğrultusunda her türden sendika ağasına karşı mücadeleye atılmasının önemi vurgulandı. Yönetime aday gösterildi. DSM'li işçilerin savunduğu fikirler ve ileri sürdükleri talepler işçiler arasında sevinçle karşılandı. Kongre işçilerin her geçen gün daha da artan oranda burjuva sendika ağalarına karşı tavır aldığını ve sınıf sendikalarında, DSM'lerde toplandığını bir kez daha göstermesi bakımından olumlu bir adım oldu.

DÜNYA İŞÇİLERİNDEN

İspanya

Yüzbinlerce işçi 13 Ekim günü yaptıkları Madrid'deki gösteride işsizliği ve hayat pahalılığını protesto etmişlerdir. Gösteri sırasında hükümetin ekonomik bunalımın yüklerini işçi sınıfının sırtına yıkması protesto edilmiş ve işsizliğe karşı acil tedbir alınması istenmiştir. İşçiler ayrıca çok yüksek olan emeklilik yaşının derhal indirilmesini istemişlerdir.

Kolombiya

Kolombiya işçi sınıfının öncü müfrezesi Kolombiya KP/ML'nin silahlı kuvvetlerini oluşturan Ulusal Halk Kurtuluş Ordusu, geçtiğimiz Eylül ayında birçok eylem düzenlemiştir. Gerillalar uzun yıllardan beri çalışma sürdürdükleri Kali ve Medelin'de silahlı mücadeleyi yükseltmişlerdir. Bagota'da ise 4 sendikanın merkezi örgütünü oluşturan sendika kurulu ülke çapında genel grev ilan etmiştir. Genel grevin en temel talebi emekçi halk kitlelerine karşı terörü yoğunlaştırmadan başka hiçbir amacı olmayan sıkıyönetimin kaldırılmasıdır.

Portekiz

1978 Ocağından 1979 Martına kadar geçen dönem içinde Portekiz'de 419 grev yapılmıştır. Buhranın faturasını patronlara ödetmek için yapılan bu grevlere 1.200.000 emekçi katılmıştır. Yalnızca 1979 yılında ilk 6 ayda gerek grevlerde gerek grevler dışında meydana gelen çatışmanın resmi kaynaklara göre sayısı 319'u aşmaktadır. Ülkede bu grevler tekstilden metalurjiye kadar tüm sanayi kollarına yayılmıştır. Ve bu grevler uzun süreli ve inatçı nitelikleriyle diğer yılların grevlerinden ayrılmaktadır.

Hindistan

Hindistan'da bir milyon işçi, hükümet denetimindeki 189 kuruluşu protesto amacıyla greve gitmiştir. Bu ülkede kamu sektörü ekonominin %80'ini oluşturmaktadır. İşçiler, bu grevde hükümetin işçi düşmanı siyasetini protesto ederek daha iyi çalışma koşulları ve daha iyi ücret talep etmişlerdir.

İtalya

Mailand resmi hizmetlerde görevli emekçilerin mücadelesi ilk ürünlerini verdi. 24 saatlik bir genel grev ve birçok bölgesel ve zaman olarak sınırlandırılmış grev hükümeti isteklerinden vazgeçmek zorunda bıraktı. Gelecekti, sanayi sektöründe de olduğu gibi resmi hizmetlerde çalışanların ücretleri enflasyon oranına uygun olarak dört ayda bir yeniden düzenlenecektir.

Kula Mensucat işçileri polisle çatıştı

İzmir'de Kula Mensucat Fabrikası işçileri 10 Ekim günü işten atılmaları ve grup sözleşmesini protesto ederek direnişe geçtiler. 2600 işçi patron ve sendika ağalarının baskılarına karşın kararlılıkla direndi. Haklarını almak için mücadele eden işçilere saldırıya geçen panzerli polis birliklerinin saldırısı işçileri yıldıramadı. Proleter devrimciler önderliğinde gerçekleşen direnişte DSM'li işçiler çatışmanın en ön saflarındaydılar.

MÜCADELENİN YÜKSELMESİ

Kula Mensucat işçileri patronun ağır baskıları altındadırlar. Patron istediği zaman istediği işçiyi işten atmaktadır. İşten atmalar özellikle son günlerde giderek arttı. Kula Mensucat işçileri daha önce 29 Ağustos günü ödenmeyen ikramiyelerini almak için 17 saat direnmişlerdi. 17 saatlik direniş, patronu dize getirmiş ve ikramiyeler ödenmişti.

Son bir ay içinde 15 işçinin işten atılması Kula Mensucat işçilerini patrona karşı ayağa kaldırdı. Kula Mensucat patronu toplusözleşme dönemine girilmesiyle birlikte işçileri işten atmayla tehdit ederek düşük düzeyde bir sözleşme imzalamak istiyordu ve bunun için işçilere yönelik saldırılarını artırdı.

Ancak işçiler patronun baskılarına ve işten atmalara sessiz kalamazlardı, ve kalmadılar da. Proleter devrimcilerin uzun bir zamandan beri Kula işçileri içinde çalışması vardı ve işçiler DSM etrafında birleşerek mücadele etme gerekliliğini her geçen gün daha iyi kavrıyorlardı. Son olarak 3 işçinin daha işten atılması üzerine işçiler 10 Ekim günü direnişe geçerek fabrika kapılarını kapattılar. DSM'li işçiler yaptıkları çeşitli konuşmalarda işçileri patrona, faşist diktatörlüğe ve burjuva sendikal akımlara karşı mücadele konusunda eğittiler.

Devamı s.6'da

İZMİT: Sendika ağaları işçilerin iradesini ayaklar altına alıyor

MESS'e bağlı Sümerbank Boru Fabrikasında MHP yanlısı Türk Metal Sendikası ile T.Maden-İş Sendikasının sendika ağaları sahte üye fişleri düzenleyerek işyerinde yetki almaya çalışıyorlar. T.Maden-İş'in daha önce yetkili bulunduğu işyerinde toplusözleşme süresinin eylül ayında sona ermesi faşist ve revizyonist sendika ağalarının işçiler üzerinde oynadakları oyunları daha da artırdı.

Toplam 614 işçinin çalıştığı işyerinde Türk Metal 595, T.Maden-İş de 514 işçinin kendi üyesi olduğunu iddia etmişti. İtirazlar üzerine Bölge Çalışma Müdürlüğü sahte üye fişlerinin her iki sendika tarafından da düzenlendiğini tespit ederek toplusözleşmeye oturacak sendikanın "irade beyanı"yla saptanmasına karar verdi. Yapılan "irade beyanı" oylamasında hiçbir sendika gerekli çoğunluğu sağlayamadı. Sendika ağalarının işçilere yönelik oyunları devam ediyor.

Faşistler ve revizyonistler karşılıklı olarak birbirini suçlarken esas olarak işçilerin sırtından, işçileri patrona peşkeş çekerek, işçi aidatlarıyla saltanat sürmeye ve işçilerin mücadelesini pasifize etmeye çalışmaktadırlar.

İzmit Sümerbank Boru Fabrikası işçileri patronun ve sendika ağalarının her türlü hile, tertip ve baskısına karşın hakları için mücadele edecek ve tüm burjuva sendikacılık akımlarına, onların savunucularına gerekli dersi verecektir. İşçiler her türden işçi düşmanının referandum hakkına saldırısının hesabını soracak ve referandum hakkını söke söke alacaktır.

Kayseri Gıda-İş seçimlerini devrimciler kazandı

1 yıla yakın bir süre önce Genel-İş Sendikası ağaları Ali Demir adlı sendika ağasıyla anlaşarak kapalı kapılar ardında Kayseri Gıda-İş Sendikasını kurmuşlardı.

Proleter devrimciler, sendikanın kuruluşundan itibaren sendika ağalarına karşı yoğun bir teşhir faaliyeti yürüttüler ve sendikanın kuruluş biçimini eleştirdiler. Toplusözleşme döneminde proleter devrimci hareketin toplusözleşmelere ilişkin görüşleri doğrultusunda propaganda faaliyeti yürütüldü.

Kayseri Gıda-İş'in Genel Merkez Seçimleri 7 Ekim'de yapıldı. Proleter devrimciler seçimlere bir liste ile katıldılar. İşçiler arasında bir propaganda faaliyeti yürütüldü. Proleter devrimcilerin oluşturduğu liste dışında ikisi demokratların biri de sendika ağası Ali Demir'in olmak üzere 3 liste daha vardı.

Sendika ağası Ali Demir seçimleri kaybedeceğini anlayınca DİSK'e bağlı Gıda-İş Sendikasına geçmek için mevcut sendikayı feshetme kararına vardı. Maden-İş'in sosyal-faşist bölge temsilcisi Hasan Yalçın ile birlikte çalışmalara başladı.

Ancak proleter devrimciler sendika ağalarının istediği gibi at oynatmasına izin vermedi. Kayseri Gıda-İş'i sendi ağaları feshedemediler. Devrimci demokratlar da proleter devrimcilerin yanında saf tutarak sendika ağalarının oyununu bozdular.

Sendika ağaları tecrit olduklarını görerek kongre salonunu terk ettiler. Bunun üzerine proleter devrimciler seçimlerin tek tek kişilerin oylanması şeklinde yapılması ve yönetimin bu biçimde seçilmesini önerdiler. Öneri demokratlarca da desteklendi. Seçimler sonucu proleter devrimciler ve demokratlardan oluşan bir yönetim kurulu seçildi.

ORDU: Tüm grev kırıcılar iş başında

Ordu Belediyesi işçilerinin, işten atılan işçilerin geri alınması ve toplusözleşme hükümlerinin yerine getirilmesini isteyerek başlattıkları grev 3. haftasını tamamlarken tüm grev kırıcıları kollarını sıvadılar.

Belediye yetkilileri, Vali ve Savcı anlaşarak Ordu Cezaevinde tutuklu bulunanları çalıştırmak suretiyle işçilerin eylemini zayıf düşürmeye karar verdiler. Cezaevinde baskı altında tutulan mahkumlar bu kez de grevci işçilerle karşı karşıya getirilmekte ve işçilerin direnişi bu yolla güçsüz düşürülmeye, işçiler teslim alınmaya çalışılıyor.

İşçilerin mücadelesi karşısında tüm sahte halkçılar, reformist ve revizyonistlerin nasıl faşist diktatörlüğün yerel yöneticileriyle işbirliği yaptıklarını Ordu Belediyesi işçileri somut olarak gördüler. İşçiler tutuklularla karşı karşıya getirilmenin bir oyun olduğunu bilmekte ve mücadelelerinden bir adım bile geri çekilmemektedirler. Onlar tüm engellemelere rağmen mücadele edilmeden hiçbir hakkın alınmayacağını bu gün daha iyi kavramaktadırlar.

Sahte DSM'cilikten Tek Gıda-İş ağalarının uşaklığına

Gaziantep Tek Gıda-İş 2.nolu Şube seçimlerinde işçilerin devrime olan inançlarını istismar temelinde sendika başkanlığına seçilen H.Yolu taraftarı ve diğer sendika yetkilileri çok kısa zamanda H.Yolu'nun "sınıf sendikacılığını" kanıtladılar (!)

Fırın işçilerinin pazar tatili için yürüttükleri mücadeleyi H.Yolcuları sabote etmeye çalıştı. İşçilerin pazar tatilinin "ücretli izin sayılmasını" ve pazar günü "nöbet usulü çalışılmasını" istemeleri H.Yolu'nun sahte DSM'cileri tarafından dikkate bile alınmadı. İşçilerin zorlaması sonucu, işçilerden habersiz olarak iki üç kişinin kendi arasında hazırladığı bir taslakla toplusözleşmeye oturdular. Toplusözleşme görüşmelerinin uzaması sonucu işçiler direniş kararı aldılar. İşçilerin kararlılığı karşısında H.Yolunun sahte DSM'cileri aldatma yolunu seçtiler. Daha önce "işçi düşmanı" dedikleri Gıda-İş Merkez Şubeden bir yetkilinin geleceğini öne sürerek işçilerden "biraz daha beklemelerini" istediler. Oysa işçiler mücadele edilmesini istiyorlardı ve beklemeye tahammülleri yoktu.

Halkın Yolu'nun yaman DSM'cileri Tek Gıda-İş ağalarından akıl almak için Ankara'ya gideceklerini belirterek ortalıktan toz oldular. İşçilerin mücadele istekleri onları korkutuyordu. "Acaba ne yapmalıydılar?"

Fırın işçileri Halkın Yolucularının daha mücadelenin başlangıcında şaşırıp kalmaları üzerine bir toplantı yaparak nasıl hareket etmeleri gerektiğini tartıştılar. Proleter devrimciler işçilere DSM'nin anlam ve içeriğini kavratmaya çalıştılar. İşçilerin kendi aralarında direniş komitesi seçmek istemeleri dışardan gazel okuyan H.Yolucuları tarafından engellenmeye çalışıldı. Onlar "sendika var. Direniş komitesine ne gerek var?" anlayışıyla hareket ettiler. Fırın işçileri toplanarak direniş kararı aldılar ve temsilciler seçildi.

Çalışır durumda olan fırınlardaki işçilerle konuşularak onların ikna edilmesiyle birlikte işçiler direnişe geçti. Bu sırada Şube Başkanı (H.Yolu'nun DSM'cisi) sıkıyönetim komutanı ile görüşerek işçilerin kendilerini dinlemediklerini söyledi. Sınıf sendikacılığı dediğin böyle olmalıydı (!) Halkın Yolu'nun gazete sayfalarında reklam ederek proleter devrimci harekete saldırı için malzeme edindiği, sınıf sendikalarına, DSM'lere saldırıdan başka bir şey olmayan sahte DSM'si işte buydu.

Polis direnen işçilere saldırarak iki fırın işçisini gözaltına aldı. İşçiler sendika yönetimine rağmen direnişi sürdürme kararındaydılar. Bu sırada H.Yolucuları işçileri kullanarak hazırladıkları bildirilerini işçilere dağıttırmaya çalıştılar. İşçiler ancak bizzat kendilerinin hazırladığı bir bildiriyi dağıtabileceklerini belirterek H.Yolu'nun bildirisini dağıtmayı kabul etmediler. Bu sırada polis saldırısı devam etti. Birçok işçi daha gözaltına alındı. İşçiler sendika şubesine giderek Şube 2.Başkanını sendikadan attılar. Ancak direnişin yeterli örgütlülüğe sahip olmayışı, direnişin kırılmasını beraberinde getirdi.

Fırın işçileri bu küçük deneyleri sırasında bizzat kendi gözlemleriyle Halkın Yolu'nun sahte sınıf sendikacılığını gördüler. Sınıf sendikacılığı gazete sayfalarında gevezelik yapmakla yürütülecek bir şey değildi. H.Yolu'nun reklamını yaptığı kendi sendikacılığı ise başı sıkıştığında sıkıyönetim komutanlarına koşan diğer burjuva sendika ağalarının sendikacılığından farklı değildi. Bunu Gaziantep fırın işçileri yaşayarak gördüler. İşçiler geveze küçük-burjuvalara hak ettikleri şamarı yapıştıracaktır.

Adana Ceytaş fabrikası işçileri direndi

Adana'da kurulu bulunan Ceytaş İplik Fabrikası işçilerinin 12 Ekim günü ücret artışlarının sağlanması ve işten atılmaların durdurulması amacıyla yaptıkları direnişe sıkıyönetim birlekleri saldırıya geçtiler. 800 işçinin iki gün kararlıca sürdürdüğü direniş sıkıyönetim birliklerinin azgın saldırısı ile kırıldı. İşçilerden birçoğu göz altına alındı.

Ceytaş İplik Fabrikası işçileri daha önce de sigorta, sendika, ücret artışı, işten atılmaların durdurulması ve diğer sosyal hakları için direnmişlerdi. İplik Fabrikası işçilerinin proleter devrimciler önderliğinde gerçekleştirdikleri 24 Eylül direnişi sırasında Teksifin sendika ağaları, patron ve polis işçilerin direnişini kırmak, işçilere gözdağı vererek direnişe son vermek için işbirliği yaptılar. Ancak işçiler kararlıca direndiler ve polisi fabrikaya sokmadılar. Bunun üzerine işveren tüm çıkışların durdurulmasını ve işten atılan bir işçinin işe alınmasını kabul etmek zorunda kaldı.

12 Ekim direnişi sırasında ise polis ve jandarma Ceytaş işçilerine azgınca saldırdı. İşçiler "Kahrolsun Faşist diktatörlük", "Yaşasın DSM" sloganlarını haykırarak direndiler. Polis ve jandarma ile çatışmaya girildi. Sıkıyönetim birlikleri 11 işçiyi gözaltına alarak direnişi kırdılar. Sıkıyönetimin patronların hizmetinde olduğu bir kez daha açıkça görüldü.

Bütün bu saldırılar gözaltına almalar işçilerin faşist diktatörlüğe, sömürü ve zulüm düzenine ve onun paralı bekçilerine olan kinini daha da artırdı. İşçiler sıkıyönetimin ne kadar "işçi dostu" olduğunu kendi deneyleriyle gördüler.

Gaziantep iplik işçilerinin mücadelesi

Çok ağır koşullarda, rutubetli mağaralarda sendikasız ve sigortasız olarak düşük ücretle çalıştırılan iplik işçilerinin patron baskısına, ağır sömürü ve soyguna karşı mücadelesi giderek yükseliyor.

Kilo başı ücret usulü ile çalıştırılan işçilerin ilkel araçlarla "köşker ipliği" denen ipliği imal etmektedirler. Mağaraların tavanından lağım suları işçilerin başına dökülür. Hastalanan işçilerin hiçbir güvencesi yoktur. İşçiler patron sömürüsünün yanı sıra "faşoncu" denen aracıların da ağır sömürüsü altındadırlar. İşçilerin herhangi bir direnişi bu aracılar tarafından bastırılır.

İplik işçileri bütün bunları protesto etmek ve daha fazla ücret almak için eylül ayı içinde bir hafta süren bir direniş yaptılar. Direniş sonucunda işçiler 6-15 lira arasında değişen bir ücret artışı elde ettiler.

Bu direniş sırasında proleter devrimciler iplik işçilerini patronu dize getiren bir direnişin nasıl örgütlenmesi gerektiğini, direnişlerin salt ücret talebiyle sınırlı kalmasının yanlış olduğu ve işçi sınıfının her eyleminin sömürü ve zulüm düzenini hedeflemesi gerektiğini, örgütlü işçi eylemlerinin patronları dize getireceği konularında eğitmeye çalıştılar. İşçiler arasında tartışmalar yapıldı. Direniş sırasında Gaziantep Çimento Fabrikası DSM'li işçileri iplik işçilerini destekleyerek onlarla DSM'ler konusunda eğitici bir çalışma içine girdiler.

İplik işçilerinin direnişi sırasında sosyal-faşistler başta "Emeğin Birliği" olmak üzere işçilere saldırdılar. Gece işçilerin çalışma araçlarını kırıp götürdüler. Ancak bu işçi ve halk düşmanları iplik işçileri tarafından direniş yerinden kovuldu ve onların halk düşmanı yüzü teşhir edildi.

İplik işçileri bu direnişleri sırasında gerçek bir direnişin nasıl olması gerektiğini daha iyi kavradılar. Proleter devrimcilerle sıcak ilişkiler kurmaları işçiler için oldukça önemliydi. Bir hafta süren direniş sırasında işçiler gerçek dostlarını ve düşmanlarını tanımak açısından da önemli deneyler kazandılar. İplik işçileri mücadele edilmeden hiçbir hakkın alınamayacağını kavradılar.

Anti-faşist mücadelede yeni adımlar

ALTINDAĞ'DA FAŞİST SALDIRILAR PROTESTO EDİLDİ

Ankara

8 Ekim günü Altındağlı proleter devrimciler önderliğinde 800'ü aşkın emekçi ve devrimci yasa dışı bir gösteri düzenleyerek faşist diktatörlüğün baskı ve saldırılarını lanetledi. Faşist diktatörlüğü ve faşist cinayet çetelerini, sıkıyönetimi teşhir eden konuşmaların yapıldığı gösteri sırasında İGD'li sosyal-faşistler gösteriyi sabote etmek ve polisin göstericilere saldırmasını sağlamak amacıyla, gösteri başlamazdan birkaç dakika önce, gösterinin yapılacağı alanın yakınına bir pankart astılar.

Göstericilere saldırmaya çalışan polis yollarda barikatların oluşturulması ateş yakılması suretiyle engellendi. Ancak polis ve jandarma gösterinin bitiminden sonra saldırıya geçerek kahvelerden ve sokaklardan birçok emekçiyi gözaltına aldı. Polis ve jandarma saldırısına karşı proleter devrimciler ve Altındağlı emekçiler kararlılıkla direndiler. Taş ve sopayla saldırıyı püskürterek bir polisi yaraladılar. Gözaltına alınanlardan çoğunu polis serbest bırakmak zorunda kaldı.

● MAMAK'TA YASA DIŞI GÖSTERİ

Ankara-Mamaklı proleter devrimcilerin önderliğinde Mamaklı emekçiler 30 Eylül günü faşist cinayet ve katliamları ve sıkıyönetimi protesto etmek amacıyla bir gösteri düzenlediler. 350'nin üzerinde devrimci ve emekçinin katıldığı yasa dışı gösteri sırasında sıkıyönetim birlikleri gösteri alanına sokulmadı.

30 Eylül günü Mamak Çarşısında gerçekleştirilen gösteri öncesinde proleter devrimciler yoğun bir propaganda faaliyeti yürüttüler. Halkın Kurtuluşu Ankara özel sayısı geniş bir şekilde dağıtıldı. Bir dizi seminer düzenlenerek emekçiler faşist diktatörlüğe karşı mücadeleye çağrıldı. Bildiri ve yazılamalarla çalışmalar sürdürüldü.

Gösteri hazırlığı sırasında özellikle Bağderesi ve Ege mahallesinden faşistlerin sökülüp atılması konusunda ileri adımlar atıldı. Halkın, proleter devrimciler önderliğinde faşist katilleri adım adım geriletmesi üzerine 22 Eylül günü sıkıyönetim birliklerinin bu semt ve mahallelerde terör estirmesi halkın kinini daha da artırdı. Bağderesi emekçileri 30 Eylül'de gerçekleştirilen gösteriye katılarak bu kinleri ni dile getirdiler.

Gösteri sırasında barikatlar oluşturularak, ateş yakılarak jandarmanın saldırısına karşı önlemler alındı. "MHP, MİT, Kontr-gerilla Dağıtılsın", "Kahrolsun Faşist Diktatörlük" "Yaşasın TDKP" sloganlarını haykıran emekçilere ve devrimcilere jandarma saldırmaya cesaret edemedi. Gösterinin bitiminden sonra jandarma saldırıya geçerek devrimcileri yakalamaya çalıştıysa da başarılı olamadı.

İstanbul

MHP'li faşistlerin seçim propagandası yapmak için Kazlı-Çeşme Telsiz mahallesine girmek istemeleri mahalleli devrimciler ve emekçiler tarafından engellendi. Faşistlerin ellerindeki bildirileri alınıp yırtıldı. Bunun üzerine MHP'li faşistler, halka ateş ederek bir emekçiyi katlettiler, iki emekçi de yaralandı. Faşist katiller saldırı üssü olarak kullandıkları MHP Zeytinburnu Şubesine kaçtılar.

Bunun üzerine Telsiz mahallesi emekçi halkı faşist saldırıyı protesto ederek toplandı. Her zamanki gibi sıkıyönetim birlikleri MHP'lilerin yardımına koştu ve mahalle halkına saldırıya geçti. Halk proleter devrimciler önderliğinde direnince jandarma gerilemek zorunda kaldı. 300'ün üzerinde emekçinin katıldığı bir protesto gösterisi yapıldı. Önce emekçilerin kararlılığı karşısında bir şey yapamayan sıkıyönetim birlikleri daha sonra çevrede terör estirerek halka gözdağı vermeye çalıştılar. Ancak kısa zamanda mahalleyi terk etmek zorunda kaldılar.

Amasya

8 Ekim günü Amasya'ya faşist propaganda yapmaya gelen MHP'li faşistler ve onların katil elebaşısı Türkeş Amasya'ya gelişi sırasında yol boyunca emekçi köylülerin taşlı sopalı saldırısına uğradı. Amasyalı emekçiler bu kanlı katili Amasya'ya sokmamaya çalıştılar. Türkeş'in konvoyundaki birçok taşıt tahrip edildi.

Türkeş'in gelmesiyle birlikte çevre illerden gelen MHP'li faşistler devrimcilere saldırıya geçtiler. Amasya YDGD'ye saldıran faşistlerin püskürtülmesi üzerine jandarma da sivil faşistlerin yanında devrimcilere ve emekçilere saldırıya geçti. Bir Halkın Kurtuluşu taraftarı gözaltına alındı.

Ancak devrimciler ve emekçiler saldırı karşısında kararlıca direndiler. Bu arada eli kanlı katil Türkeş 10 dakikalık bir konuşma yaptıktan sonra kaçıp gitmek zorunda kaldı. Türkeş'i lanetleyen Amasyalı emekçiler, kendilerine saldıran askeri birliklerin kime hizmet ettiğini açıkça gördüler.

Okul mu, Askeri Kışla mı?

Tunceli sıkıyönetim sınırları içine alındığında faşist diktatörlüğün militarist güçleri Öğretmen Lisesi'ni işgal ettiler. Öğrencilere ait yatak, çarşaf vb. eşyalara elkonularak yemekhane, öğrenci pansiyonu da dahil olmak üzere okulun tüm binaları işgal edildi. "Okullar tatile giriyor, tatilde kalırız, okul açıldığında çıkarız" diyerek işgal ettikleri okul binalarından bugün sıkıyönetim birlikleri çıkmayı düşünmek bir yana, buraya yerleşip, burayı üs olarak kullanarak öğrenci gençliğin yeni öğrenim yılında demokratik lise kavgasının bastırmak için saldırı hazırlıkları yapmaktadırlar.

Okulların açıldığı bugünlerde sıkıyönetim yetkililerinin öğrencilerin ve okul civarında, okul lojmanlarında oturanların "uymasını" istedikleri bol "yasak"lı tehdit bildirileri dağıtmaları onların yeni saldırı ve terör hazırlıkları içinde olduklarının işaretidir. Daha bugünden okula bütün giriş çıkışlar yasaklanmış, okul personeline özel kimlik kartları çıkarılmış, öğretmen ve öğrencilere yönelik tehditler alabildiğine yoğunlaşmıştır. Öğrencilerin okul bahçesinde, koridorlarda ve hatta tuvalete giderken bile kimlik göstermeleri şartı konmuştur. Okul personeli tam bir askeri disipline tabi tutulmuş, işçilere er muamelesi yapılmaktadır. Sıkıyönetimin omuzu yıldızlı subayları gece yarısı, canı istediğinde öğretmen ve idarecileri birtakım bahanelerle çağırıp tehdit etmektedir. Öğrenci ve öğretmenlere gözdağı vermek için her yöntem denenmektedir.

Okulların açıldığı bugünlerde sıkıyönetim öğrenci gençliğin demokratik lise kavgasını bastırmanın ve söndürmenin hesabı içindedir. Bu hesapta gericiler ve koltuk bürokratları da sıkıyönetime hizmet sunmaktadırlar. Örneğin Tunceli Milli Eğitim Müdür Vekili Cafer Birkan sıkıyönetimin öğrenci ve öğretmenlere saldırısında ona en büyük yardımı sunmaktan geri durmamaktadır.

Ama ne var ki, sıkıyönetimin ve polis terörünün yoğunlaştırılması Dersimli öğrenci gençliğin mücadelesini bastıramayacaktır. Mücadeleci Dersim gençliği, Demokratik Lise, polis ve jandarmanın okullardan temizlenmesi ve okullara sokulmaması, okullarda toplantı, forum vb. hakların elde edilmesi, faşist disiplin yönetmeliğinin iptal edilmesi, her kademedeki faşist yöneticilerin temizlenmesi, faşistlerin, ajan provokatörlerin okullara sokulmaması, emperyalist, faşist-feodal, ırkçı ve asimilasyoncu eğitime son verilerek ulusal demokratik halkçı bir eğitimin gerçekleştirilmesi ve diğer akademik demokratik hakları doğrultusunda mücadele etmeye kararlıdır. Faşist diktatörlüğün her türden saldırısı, sıkıyönetim terörü bu mücadeleyi engelleyemeyecektir.

H.Yolu provokatif bir grup olma yolunda ilerliyor

Proleter devrimci hareketimizin, kitlelerin yükselen mücadelesine de bağlı olarak gelişip güçlenmesi, kitleler içinde, ulusal ve uluslararası planda prestijinin artması, gericiliğin korkuyla titremesine ve hareketimize gittikçe artan saldırılar yöneltmesine yol açıyor. Bu her geçen gün daha fazla görülüyor. İstisnasız bütün gerici akımlar oklarını Marksist-Leninist harekete çevirmiş durumdalar, onu ezmeyi ve yok etmeyi amaçlayan çok yönlü bir saldırı yürütüyorlar. İdeolojik olarak saldırıyorlar, siyasi olarak saldırıyorlar. Yalan, demagoji saldırılarında kullandıkları esas malzemelerden biri durumundayken, silahlı saldırıları ve işkenceleri de ihmal etmiyorlar.

Halkın Yolu denilen demagogluğu ve yalancılıkla sahtekarlığı meslek edinmiş şeflerin küçük grubu da her geçen gün daha fazla bu gerici saldırıların bir parçası haline gelmeye başlamıştır. Sözde Marksist-Leninist olduğunu, devrimi savunduğunu iddia eden bu grubun şefleri, böyle bir iddia çok başka şeylerin yapılmasını gerektirirken, kendilerine esas düşman olarak Halkın Kurtuluşu'nu seçmişlerdir. Bunu gazete sayfalarından bile anlamak mümkündür. Sözde "eleştiri" olarak yönelttikleri suçlama ve kara çalmalar, örneğin bir TİKP'yi ya da TİKP'yi değil, ama mutlaka Halkın Kurtuluşu'nu hedefliyor. Her yazılarına bir iftira, sahtekarlığa dayanan bir suçlama sıkıştırıyorlar. Bu sözde "eleştirilerinde" neye dayanıyorlar? Marksizm-Leninizmi özümlediler ve Türkiye gerçeğini açıkladılar da, bunun ışığında Halkın Kurtuluşu'nu eleştirerek düzeltmeye mi çalışıyorlar? Halkın Kurtuluşu'nun hatalar yaptığını varsaysak bile, böyle bir amaçlarının olması ve bu amaca uygun bir faaliyet sürdürmeleri olanaksızdır. Çünkü onlar herşeyden önce Marksizm-Leninizmi kavramaya değil, sağdan soldan kulaklarına çalınanlarla caka satmayı esas alıyorlar. Çeşitli kardeş partilerin belgelerinden yalan yanlış aktardıklarıyla kendilerini onlara beğendirmeye çalışırken, ülkemize ilişkin olarak da Halkın Kurtuluşu'ndan yine yalan-yanlış aktardıklarıyla sözde siyaset izlemeye yelteniyorlar. Ama bu küşünür yetersiz oluyor ve belge bulamadıklarında ve ayrı bir grup olarak var olmanın gereklerini ortaya koymaya çalıştıklarında iyice sefilleşiyorlar. Bazı konularda formüller ileri sürmekle yetiniyorlar, temel konularda ne dedikleri, hangi görüşler ışığında mücadele yürüttükleri ise belirsizdir. Zaten böyle bir mücadele de yürütmüyorlar.

Kaşarlanmış revizyonist Ş.Hüsnü'ye sahip çıkıyorlar, ama sözde ondan ayrıldıkları noktalarda kendi görüşleri yoktur. Sözde Maoculuğu "eleştirdiler", ama eskiden beri doğru görüşler (!) savundukları ilan ediyorlar. Devrim, aşamaları, faşizm, milli mesele vb. vb. üzerine satır aralarına sıkıştırdıkları dışında açıklanmış net görüşleri bulunmuyor. İleri sürdükleri görüşleriyle ise revizyonizmle Troçkizm arasında yalpalayıp duruyorlar. Köylülüğün devrimci potansiyelini reddetmek, ilerici olup olmadığına bakmadan burjuvazinin her şeye karşı çıkmak, hepsini gerici ilan etmek onları Troçkizme yaklaştırıyor. Ama öylesine sistemsiz ve düzensizdirler ki, öte yandan Kemalist burjuvazinin Türkiye'nin yarı-sömürge yapısını değiştirdiğini ileri sürerek ustaları Ş.Hüsnü'nün yolundan revizyonizme yamanabiliyorlar. 1940 yılına kadarki görüşlerine katıldıklarını ilan ettikleri Ş.Hüsnü'nün Kürt milli ayaklanmasını kara gericiliğin isyanı, ezilmesi gereken, ilerici burjuvaziye karşı feodal bir girişim olarak niteleyen tezlerine hiçbir eleştiri yöneltmeyen bu grubun şefleri revizyonizmin izinde şoven milliyetçiliği savunmuş oluyorlar.

Peki bu bölük-pörçük ve revizyonist-Troçkist kırması görüşleriyle Halkın Kurtuluşu'nu nasıl eleştirebilirler? Önce kendilerinin öğrenmesi hem de Halkın Kurtuluşu'ndan öğrenmesi gerekmiyor mu? Ama hayır, onlar yollarını ve geleceklerini her geçen gün daha fazla belirliyor, karanlık bir geleceğe doğru ilerliyorlar.

Halkın Kurtuluşu'na ciddi bir eleştiri yöneltebilmek için ne yeterli araştırması, ne Marksizm bilgisi ve ne de herhangi bir malzemesi olmayan bu grubun şefleri, Halkın Kurtuluşu düşmanlığında ısrar ettikleri için gene yöneltecek "eleştiri" buluyorlar, ama işte bunlar ancak iftira ve sahtekarlık örnekleri oluyor. Kendilerinin bile inanmadığı yalanlarla tabanlarında henüz var olan az sayıdaki devrimciyi Halkın Kurtuluşu düşmanlığıyla eğitmeyi, demagojiyle çevrelerinde tutmayı görev edinmişlerdir. TİKP karşı-devrim çetesine iltihak eden eski şeflerinin izini sürerek Halkın Kurtuluşu'nu güçten düşürmeyi ve bulanıklık ortamında varlıklarını devam ettirebilmeyi amaçlıyorlar. Sözde eski şeflerini Halkın Kurtuluşu düşmanlığı yapmakla "eleştirmişlerdi", ama onların yaptıklarından daha da berbatını yapmaya çalışıyorlar.

Şimdiye kadar herhangi bir grubun böylesine adileşerek kendisini siyasi bir mevta olarak ilan ettiği her halde zor görülmüştür. Onlar Halkın Kurtuluşu'yla Halkın Kurtuluşu'nun platformunda bir "mücadele" yürütme durumundadırlar. Ama bu öyle bir "mücadele" ki, bozgunculuk üzerine oturtulmuştur. Tek amacı devrimcilerin kafalarını karıştırmak, Halkın Kurtuluşu'nun elde ettiği başarılardan kendisine pay çıkarabilmek, kendi güçsüzlüğünü kamufle etmek ve sözde doğru siyasetler izlediğini ortaya koyabilmek olan bu "mücadele" sahtekarlığı esas alan provokatif bir konumdadır.

YDM

Halkın Kurtuluşu sınıf sendikaları kurulmasını önerip işçileri sınıf sendikalarının bir biçimi olan DSM'lerde örgütlemeye mi başladı; Halkın Yolu hemen ilan ediyor: "Halkın Kurtuluşu'nun işçiler içinde hiçbir gücü yoktur, DSM'leri Halkın Yolu örgütlemektedir. DSM'ler şurada şu kadar burada bu kadar oy aldı." Doğru bir sınıf sendikacılığı çizgisi izlese, işçilerin kafasını karıştırmayı hedeflemese, girip DSM'ler içinde çalışsa diyecek lafımız yok. Ama hayır, mevcut gerici sendikaları esas alıyorlar, DSM'leri onların alternatifi değil, onların içinde muhalefet hareketleri olarak görüyorlar, DSM adını kullanarak yalan-yanlış bir sözde "propaganda" yürütürken onların gelişmesinin engeli oluyorlar. Amaçlarının Halkın Kurtuluşu'nun yürüttüğü faaliyetleri provoke etmek olduğu açık değil mi? Memur mücadelesi ve örgütlenmesiyle ilgili olarak da aynı yolu tutmuş durumdadırlar. Halkın Kurtuluşu Yurtsever Devrimci Memurlar (YDM) adı altında memurların kitlevi örgütlenmesini mi teşvik ediyor; Halkın Yolu hemen ilan ediyor. " Memurlar YDM'lerde örgütlenin! Halkın Yolu taraftarı YDM grupları şunları yaptı" Burada sözde biraz daha uyanık davrandılar. Kısa adları aynı olan Yurtsever Devrimci Memurlar yerine Yurtsever Devrimci Muhalefet adını kullanıyorlar.

DSM'LER

Bütün bunlar niye? Madem Halkın Kurtuluşu'nun dediğiniz gibi özellikle işçiler içinde hiçbir gücü yok, neden kendi sözde faaliyetinizi Halkın Kurtuluşu'nun faaliyetiyle karıştırmak ihtiyacı duyuyorsunuz? Burada kimin nerede ne kadar gücü olduğu üzerinde durma niyetinde değiliz. Yalnızca hiçbir yere kaydı olmayan DSM'lerin üç yerde doğrudan toplu sözleşmeler yaptığını belirtelim. Bir de Halkın Yolu taraftarlarına bir kısmı doğrudan proleter devrimcilerin önderliğinde başlayan, diğerleri kendiliğinden patlamasına rağmen aynı önderlik altında gelişen Adana'daki işçi grev ve direnişleriyle ilgili gazetemezin bu sayısının Ek'inde verilen çizelgeye bakmalarını öğütleriz.

Burada yine Halkın Yolu'nun dedikodu ve yalana dayanan, neredeyse Göbels'i hırsından çatlatacak tek tek olaylarla ilgili propaganda ve spekülasyonları üzerinde durmayacağız. Kendisi faşistlerle birleşirken Halkın Kurtuluşu'nu bu adiliği yapmakla suçlayan, girdiği seçim sonuçlarını çarpıtarak veren, gerici sendika başkan, yönetim kurulu ya da temsilci adaylarını DSM adayları olarak lanse eden vb. provokatif ve adi propaganda Halkın Kurtuluşu taraftarlarına yöneltilen para yiyiciliği suçlaması burada cevaplandırılması gerekmeyen sefilliklerdir.

VARILAN SON NOKTA

Ama Halkın Yolu'nun yaptıkları bunlarla da kalmamakta, özellikle son zamanlarda bu grup Halkın Kurtuluşu'na yönelik karşı-devrimci faaliyetlerini tırmandırmaktadır. Bu faaliyetler yer yer açık silahlı saldırılara dönüşüyor. İstanbul-Bostancı'da onlar YDGF eski başkanı Çetin Kaya'yı silahla yaraladılar. Yine bir YDGF yönetim kurulu üyesini İstanbul'da vapura binerken kaçırmak istediler. İzmir'de kısa bir zaman önce Halkın Kurtuluşu taraftarları üzerine bu grubun önde gelen bir mensubu tarafından hedef gözetilerek ateş açıldı.

Bu grup nereye gidiyor? O, aynı 1930-40'ların ve şimdiki Troçkist karşı-devrim çetelerinin konumuna doğru sürükleniyor. Gittikçe provakatif tavır ve davranışlarını yoğunlaştıran, bunları silahlı saldırılara kadar vardıran bu grup Halkın Kurtuluşu düşmanlığını temel aldıkça, başka bir yere gidemez. Bu grubun şefleri, şimdiden etraflarındaki kişileri Halkın Kurtuluşu'na her türlü saldırıyı yöneltebilecek unsurlar olarak eğitmeye çalışıyor, onları aynı eski şeflerin TİKP'ye iltihak ederken peşlerinden sürükledikleri gibi karşı-devrimi ve karşı-devrimciliği kabullenir hale gelmeye hazırlıyorlar. Özellikle H.Yolu taraftarları Halkın Kurtuluşu düşmanlığının nereye götüreceğinin bir deneyini yaşadılar, bu özellikle onların kendi deneyleridir. Bu deneyi ikinci bir defa daha tekrar etmemelidir. Bu grubun taraftarları gazetelerinde H.Kurtuluşçularını vururuz, kırarız gibi sözde tehditler savuran şeflerinin girdikleri geri dönülmesi zor yolu görebilmeli ve onları kaderleriyle baş başa bırakmalıdırlar. Proleter devrimci saflar, Marksizm-Leninizmi, gerçekleri gören kabul eden ve hatada ısrar etmeyip yeniden kalıba dökülmekten çekinmeyen dürüst unsurlara açıktır.

HALKIN YOLU TARAFTARLARI,

Partizan denilen grup provokatif faaliyetlerini Maoculukta ısrar ederek, uygun bir temel üzerine oturtarak geliştiriyor. Şefler sizi benzer bir yola sokuyorlar. Ama bir açmaz içindedirler. Uluslararası Marksist-Leninist hareketin genel çizgisini savunduğunu söyleyerek bu iş gerçekleştirilebilir mi? Bu çizgiyi savunmak, lafla olmaz, aktarmalarla olmaz. Onun savunulmasının bugün artık tek bir yolu vardır: Uluslararası Marksist-Leninist hareketin bir müfrezesi olan proleter devrimci harekete katılmak. Yoksa Stalin kampanyası açmaya bile bu kadar zor karar verilir. Provokasyonlarla geliştirilmeye çalışılan H.Kurtuluşu düşmanlığı kaçınılmaz olarak lafta da uluslararası komünist harekete kara çalmaya götürecektir. Böyle bir düşmanlık, ancak, revizyonist, Troçkist bir temelde inşa edilebilir. Zaten şeflerin bölük-pörçük de olsa böyle bir temel eğilimleri şimdiden var. Çeşitli konularda, özellikle devrimin temel meselelerinde Halkın Kurtuluşu taraftarlarıyla tartışın, proleter devrimci yayınları takip edin devrim ve sosyalizm davasından tam kopmaya ve tamamen provokatif bir grup oluşturmaya yönelen şefleri yalnız bırakın !

FASULYE ÜRETİCİLERİ ÜZERİNDEKİ SÖMÜRÜYE SON!

Taban fiyatları üreticilerce belirlenmelidir

Buğday, fındık, tütün vb. birçok üründe olduğu gibi fasulye üreticisi üzerinde de aşırı bir sömürü ve baskı vardır. Fasulye üreticisi emperyalizmin, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının sömürü ve baskısının yanı sıra bir de tefeci tüccarın sömürü ve baskısı altındadır. Bir örnek verecek olursak Dersim'in Ovacık ilçesinde her türlü olanaksızlıklara karşın geçimini fasulye üreterek sağlamaya çalışan küçük üreticiler üzerinde yoğun bir baskı vardır. Üreticiler devletin hiçbir yardımını göremez. Zaten görmeleri mümkün de değildir. Banka kredisi, gübre vs. tefeci tüccarın kanalına akmaktadır. İlçede en büyük baskı elbette ki, en büyük patron en büyük toprak ağası devletten gelmektedir. Devletin elinde bulunan 250000 dönüm hazine arazisi boş yatmaktadır. 5-20 dönümlük tarlalarında fasulye yetiştirerek geçinmeye çalışan küçük üreticiler ise tefeci tüccarın baskısı altında, bugüne kadar onların verdiği fiyatı kabul etmek zorunda kalarak boş araziyi seyretmektedir

Tefeci sömürünün açıkça görülebilmesi için fasulyenin üreticiye kaça mal olduğunu ve üreticinin bunun karşısında elde ettiği geliri gösteren küçük bir tablo çizelim.

Ürünün cinsi	dönüm başına verim	1 dön. ürün gideri	1 kg ür. alış fi.	1 dön. elde edilen gelir
Barbunya	110 kg	2500 TL	22 TL	2400 TL
Yerli fas.	115 kg	2500-3000	28 TL	3100 TL
Ziraat fas	120 kg	3000-3200	32 TL	3500 TL

Sömürü oranı ve küçük fasulye üreticisinin içinde bulunduğu kötü durum kendiliğinden görülmektedir. Yılın 6 ayının çok soğuk ve karlı geçtiği Ovacık'ta üretici köylülük çok zor koşullarda yetiştirdiği ürününün yok pahasına tüccar tarafından kapatılmasına tahammül edememekte ve kendi iş gücünü hiç hesaba katmasa bile zarar ettiğini görmekte, bu durum karşısında üretimden vazgeçmektedir.

Zorunlu Bir Uyarı

Son zamanlarda gazetemize Münster-Almanya'dan aynı konuyla ilgili birkaç mektup birden geldi. Mektuplarda Münster'de Çetin adlı bir kişinin kafa karıştırıcı, provokatörlüğe varan faaliyetleri ve çevirdiği dolaplar üzerinde duruluyor.

Bugün Halkın Kurtuluşu ile hiçbir ilişkisi ve onun adına hiçbir sorumluluğu olmayan bu kişi eskiden bir taraftarımızdı. Öteden beri sahip olduğu bireyci, mevki düşkünü konumuyla o, iflah olmazlar kervanına katıldı. Hâlâ Halkın Kurtuluşu adına sorumluluklar taşıdığını ileri sürerek kendi kişisel amaçları uğruna provokatif faaliyetler sürdüren, devrim taraftarı işçi ve öğrencilerin kafalarını Halkın Kurtuluşu adını kullanarak karıştırmaya ve onları devrimden uzaklaştırarak kendisine bağlamaya yeltenen bu kişinin kendisinin ve faaliyetlerinin Halkın Kurtuluşu ile uzaktan yakından hiçbir ilişkisi yoktur. Uzunca bir süreden beri Almanya'daki Halkın Kurtuluşu taraftarları adı geçen kişiyi yerinde bir tutumla aralarından tecrit etmişler, onun kariyerist amaçları ve pratiğine karşı çevrelerini uyarmışlardı. O buna rağmen sözde "Türkiye'yi kendisinin temsil ettiği" vb. propagandası yaparak adice bir faaliyet sürdürmeye devam etti. Bugün feodal bağlarla kendisine bağladığı 5-6 kişiyi çevresinde tutarak bu faaliyetini sürdürmeye çalışıyor. Halkın Kurtuluşçularına polislik suçlamasına varıncaya kadar çamurlar atmayı amaçlarına uygun bulan bu kişi benzer bir faaliyeti 1974'lerde de yürütmüş, dolandırıcılığa kadar varan pis işler yapan bir grupla bir süre beraber olmuştu. Sonradan bu grubu ve yaptıklarını mahkum edip doğruyu gördüğünü söylemesine karşın, bugün bunun bir sahtekarlıktan ibaret olduğu açıklık kazanmaktadır. Çeşitli uyarılara rağmen, yaptıklarında ayak direyen ve hiçbir düzelme belirtisi göstermeyen, bunun sonucu olarak Halkın Kurtuluşu taraftarlarının çevrelerinden uzaklaştırdıkları bu kişiyle Halkın Kurtuluşu sempatizanları, devrimciler herhangi bir ilişki kurmamalıdırlar. Devrimci ilişkiler, ancak devrimci bir temelde ve devrimcilerle kurulabilir; kariyerist çıkarcılarla değil...

ANKARA

Baş.ta.sa.8'de

faşist potansiyelini gericiliğin ve parlamentarizmin kanalına akıtmaya çalışan revizyonistlere ve reformistlere karşı da bir şamar oldu.

Ankara halkı 1 Mayıs'ın ve 11 Ekim'in devrimci geleneğini sürdürecek ve polisin, sıkıyönetimin, kitlerci faşist katillerin saldırılarını geri püskürtecek, anti-faşist demokrasi mücadelesini ileri taşıyacaktır.

KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK !
FAŞİZME ÖLÜM, HALKA HÜRRİYET !
MHP,MİT,KONTR-GERİLLA DAĞITILMALIDIR !
SIKIYÖNETİM KALDIRILMALIDIR !
11 EKİM'DE GÖZALTINA ALINAN BÜTÜN DEVRİMCİ VE EMEKÇİLER SERBEST BIRAKILMALI, İŞKENCECİ POLİSLER CEZALANDIRILMALI

KULA

Baş.ta.sa.4'de

İşçilerin direnişe geçtiğini duyan Teksif Sendikası Çamdibi Başkanı sendikaya koşarak işçilerin direnişini engellemeye çalıştı.O, işçilere direnişlerinin yasal olmadığını polisin saldıracağını ve direnişten vazgeçmeleri gerektiğini söyleyerek direnişi kırmayı denedi. Ancak DSM'li işçiler Teksif ağasını teşhir ettiler. Ve bütün işçilerin "Kahrolsun Sendika Ağaları", "Yaşasın Sınıf Sendikacılığı", "Yaşasın DSM" haykırışları arasında bu sendika ağası kaçıp gitmek zorunda kaldı.

İşçiler gece coşkulu bir biçimde direnişlerini sürdürdüler. Yazılan "Kahrolsun Sendika Ağaları" "Yaşasın DSM", "Kahrolsun Faşist Diktatörlük", "Faşizme Ölüm,Halka Hürriyet" pankartları fabrikanın kapısına ve duvarlarına asıldı. İşçiler grup sözleşmesi değil, işyeri düzeyinde toplusözleşme, işten atılmalara son diyorlardı.

Bütün bunlara karşı patron sendika ağalarının da direnişi kırmayı becerememesi üzerine başka yöntemlere başvurdu. Fırınlara telefon ederek direnişçi işçilere ekmek verilmesini önlemeye çalıştı. Ekmek almaya giden işçileri polise yakalattırdı.

POLİS SALDIRIYA GEÇİYOR

Kula Mensucat işçilerinin direnişi kararlılıkla sürdürmeleri üzerine panzerli polis birlikleri fabrika kapısına dayandı. Önce kapıda toplanan ve faşist diktatörlüğü lanetleyen sloganlar haykıran işçilerin üzerine su sıkıldı. Daha sonra panzerlerle kapı zorlanarak içeri girilmeye çalışıldı. İşçiler polis saldırısını püskürttü. Polis bu kez üç kapıdan birden saldırıya geçti. Panzerler giriş kapısını kırarak içeri girerken, makinalı polisler diğer kapılardan içeri girdiler. Kadın ve erkek işçilere azgınca saldıran polislere karşı işçiler, en önde DSM'li işçiler "Kahrolsun Faşist Diktatörlük", "Polis Fabrikadan Defol", "Yaşasın DSM" sloganlarını haykırarak direniyorlardı. Yaklaşık bir saat süren çatışma sırasında 400 işçi gözaltına alındı ve 100'e yakın işçi yaralandı. Ama bu saldırı işçilerin faşist diktatörlüğe bütün sahte demagojilere, patrona ve sendika ağalarına olan kinini daha da biledi. DSM'li işçilere, proleter devrimcilere olan güvenini pekiştirdi.

SENDİKA AĞALARI TECRİT EDİLDİ, DSM GÜÇLENİYOR

Kula Mensucat işçilerinin 24 saatlik direnişleri sırasında patronun yanında yer alarak direnişi kırmaya çalışan Teksif ağaları büyük bir darbe yedi. Sendika Şube Sekreteri işçiler tarafından dövüldü. Şube Başkanı kovuldu. İşçiler mücadele içinde bizzat kendilerinin karşısında burjuva sendika ağalarının patronla aynı safta olduğunu gördüler. Sendika ağalarının bütün demagojilerine karşın işçi sınıfının mücadelesinin karşısında olduğunu açıkça gördüler.

Devrim

Baş.ta.sa.1'de

kadar yapılan tüm seçimlerdekinden yüksek olduğu demagojisini yapabildiler. Seçimlere katılma oranını geçen seçimlere katılma oranıyla karşılaştırarak yandaki yazıda çizelge halinde yayınlıyoruz. Buradan burjuva-gerici akımların, gericiliğin, faşist devletin devrimci alternatifleri nasıl gözlerden gizleme çabası içinde olduğu görülebilir. Onlar istatistik oyunlarına ve açık sahtekarlıklara başvurarak demagoji yapmaktan kaçınmadılar. Bu sahtekarlığa gericiler daha başından soyunmuşlardı. Yüksek Seçim Kurulu bu seçimlere katılacak seçmen sayısını öncekine katılan seçmen sayısından daha az olarak saptayabilmek başarısını" gösterebilmişti. Bunu, ülkemiz nüfusunun bu yıllar içinde en az birkaç milyon artmasına karşın yapabilmişti. İstisnasız seçim yapılan bütün illerde bu yılki seçmen sayısı geçen yıllardan az olduğu gibi, yine tüm illerde seçime katılan seçmenlerin (oy kullananların) sayısı geçen seçimlerdekinden azdır. Yani sandık başına gidip oy kullanan kişilerin sayısı bir önceki seçime göre mutlak olarak düşmüştür. Kuşkusuz ki, seçime katılmayan kitlelerin tümünü proleter devrimci hareket henüz yönlendiremiyor ve yine kuşkusuz ki seçime katılmayanların tümü bilinçli propaganda sonucu seçimi boykot etmedi ler. Ama şu açık bir gerçektir ki ,proleter devrimci propaganda ve taktik, kitlelerin eğilimlerini hesaba katan ve bu eğilimlere uygun düşen, kitle mücadelesini yükseltmeye ve kitlelerin doğru devrimci siyaset etrafında toparlanmasını kolaylaştırmaya hizmet eden bir taktikti ve devrimin propagandası uygun ortamda geliştirilebildi. Kitleler gerici partilerden ve onların temsil ettikleri düzenden oldukça hızlı bir şekilde kopmaktadırlar ve bu kopuşta proleter devrimci hareketin etkisi -tüm gericilerin gericilerin tersini bile söylemek zorunda kaldıkları gibi- küçümsenemez. Seçim ve sonuçları, düzenin güçsüzleştiğini, karşı-devrimin gerilediğini ve kitlelerin devrimcileştiğini göstermiştir. Bunu hiçbir gerici propaganda gizleyemez.

REFORMİZMİN İFLASI BELİRGİNLEŞTİ

Seçim sonuçları ,proleter devrimci hareketin reformizmin iflasıyla ilgili tespitini ileri boyutlarda doğrulamıştır. Bu seçim sonuçları, genel olarak reformizminin, özel olarak CHP reformizminin açık olarak iflas ettiğini ,bunun artık gizlenebilecek bir tarafının kalmadığını göstermiştir. Birkaç sene önce CHP reformizmine büyük umutlar bağlayan kitlelerin önemli bir kısmı bu gerici akımın etkisinden kopmuştur. CHP, çok büyük oranda oy kaybetmiş, artık kitleleri faşist demagojiyle uyutup aldatamaz hale gelmiştir. Böylelikle kitleleri sürü gibi görerek bütün yapıtlarına rağmen onların desteğini elinde tutabileceği hayallerini kuran reformistler bu hesaplarında yanılmışlar, kitlelerin devrimci mücadelesinin ilerleyişini durdurmada yetersiz kaldıklarını kanıtlamıştır. Kitle mücadelesi onlara rağmen, kurdukları gerici barikatları aşarak yükselmiştir ve yükselmektedir. Taleplerinin CHP reformizmi tarafından örtbas edildiğini, reformizmin umut olamayacağını gören, mücadelelerinin reformist ve yer yer reformistlerin de başvurmaktan kaçınmadıkları faşist yöntemlerle bastırılmak istenmesine tepki duyan kitleler desteklerini CHP'den önemli ölçüde çekmişlerdir. Bu, düzen sınırları içinde, emperyalistler ve gericilerle uzlaşarak onların siyasetleri izlenerek kitlelerin desteğinin kazanılamayacağını, demagojiye dayanarak bu desteğin ancak geçici olarak elde edilebileceğini açıkça gösteriyor. Bundan sonra reformizmin faşizmin alternatifi olduğu hayallerinin yayılması pek o kadar kolay olmayacaktır. Çünkü böyle olmadığını kitleler kendi deneyleriyle anlayarak ortaya koymuş bulunuyorlar. Onlar bu hayallere itibar etmeyerek bu seçimlerde faşizme karşı söz de reformist "alternatif"e bel bağlamadılar, CHP'nin oy kaybının en önemli etkeni budur. Ve birazdan üstünde duracağımız gibi, CHP'den kopan oylar, gerici propagandanın kanıtlamak istediğinin tersine esas olarak faşist partilere akmadı; bu oylar son iki seçimde reformist hayallerin etkisi altında anti-faşist amaçlarla faşizme karşı öfke ve mücadele isteğiyle CHP'yi güçlendirmişti. 14 Ekim seçimlerinde ise hemen tamamıyla kullanılmayan oyları oluşturdu. Yani CHP'den kopan kitleler, devrimci propagandanın da etkisiyle esas olarak seçimleri boykot ettiler. Bu devrimci bir gelişmedir.

KİTLE MÜCADELESİNİN ÖNÜ AÇILIYOR, REFORMİZMİN ETKİSİNDEN KOPAN KİTLELERİ ÖRGÜTLEYELİM

CHP reformizminin gözden düşmesi ve iflası anti-faşist mücadelenin önünü büyük ölçüde açacak, kitlelerin devrimcileşmesini kolaylaştıracaktır. Faşizme karşı mücadelede kitlelerin doğru bir yol arayışı içine girmeleri kaçınılmazdır. Bu noktada proleter devrimci harekete ve tüm devrimci demokrat hareketlere büyük sorumluluklar düşmektedir. Reformist demagojinin etkisizleştiği elverişli şartlarda devrim propagandası yaygınlaştırılmalı, reformist barikatların tutamadığı kitleler devrimci bir alternatif etrafında örgütlenebilmelidir. Reformizmden umut kesen kitlelerin faşizmin yedeği haline gelmemesi devrimci çalışmaya bağlıdır. Proleter devrimci ve devrimci demokrat hareketler henüz bu kitlelerin küçük bir bölümünü doğrudan etkileyebiliyorlar, devrimci çalışma temposu artırılmalı kitlelerin geniş bölümünü kucaklayacak doğru taktikler ve araçlar geliştirilmelidir. En başta kitlelerin günlük-ekonomik talepleri onların siyasi talepleriyle birleştirilerek ve siyasi mücadeleyi devrim hedefine doğru geliştirmek üzere kararlılıkla savunmalı ,bu taleplerin en küçüğüne bile sahip çıkılmamazlık edilmemelidir. İkinci olarak devrimci güçler gecici de olsa eylem birliklerini geliştirerek güçlü bir devrimci alternatif oluşturmalıdırlar. Bu görev ihmal edilemez. Esas yapılmaya çalışılacak olan ise kitleleri Halk Cephesi içinde örgütlemek, devrimci hareketlerin bu temelde bir birliğini sağlamaktır.

AP'NİN "OY PATLAMASI": DÜZENİ KORUMAYI AMAÇLAYAN BİR DEMAGOJİ

Diğer bir yazımızda ayrıca incelediğimiz bir mesele de seçimlerin sonuçlarıyla faşist partiler arasındaki ilişkidir. Burada kısaca faşist partilerin , AP, MHP, MSP,CGP'nin, özellikle propaganda edildiği gibi AP'nin olağanüstü bir gelişme göstermediklerini, hatta hiç gelişme göstermediklerini, ancak yerinde saydıklarını söyleyebiliriz.

İstisnasız tüm gericiler, reformistler ve revizyonistler de dahil olmak üzere bu seçimlerde AP'nin bir "oy patlaması" yaptığını ileri sürüyorlar. Amaçları, CHP'nin iflası karşısında kitlelere düzen sınırları içinde kalan, kendisine bu sınırları temel edinen gerici bir sözde "alternatif" gösterebilmektir. Bu nedenle kitleler tarafından desteklenen, kendisine büyük ölçüde umut bağlanmış bir parti imajı yaratmak ihtiyacındadırlar. Devrimci alternatif -ki seçim sonuçları bu alternatifin gelişmesinin elverişli koşulları olduğunu kanıtlamıştır- gözlerden gizleyebilmek için revizyonistler ve sözde iddialı CHP reformistleri bile "oy patlaması" adı altında AP'yi kitlelerin desteklediği ve kabullendiği bir alternatif olarak sunmakta kusur etmiyorlar. Genel olarak faşist partiler ve özel olarak AP pek az bir oy artırabilmişken, bir yandan seçime katılanların sayısını öte yandan AP'nin aldığı oyları abartarak gericilik yeni bir düzen partisi lanse etme, CHP ile AP arasın daki kayıkçı döğüşünü genelleştirip alternatifsizleştirme hesabı içindedir. Ek olarak gericilik devrimcileşmekte olan kitlelerin gözünü korkutmayı hedefliyor.

Oysa MHP,MSP, CGP hemen tümüyle yerinde saymış, DP seçimlere katılmamış, DP'nin de oylarını toplayan AP ise bir miktar oy toplamıştır.

REFORMİZM FAŞİZMİ GÜÇLENDİRİR

AP bir "oy patlaması" yapamamasına karşın yalnızca DP'nin oylarını da almamıştır, ama CHP'nin kaybettiği 800 bin küsur oydan yaklaşık 100 binini de kendi sine çekmiştir. Bu durum proleter devrimci hareketin öteden beri tekrarladığı bir görüşü tamamıyla doğrulamaktadır: Reformizm faşizmi güçlendirir! Bu seçim sonuçları reformizmin iflasının ve sürdürdüğü uzlaşmacı politikanın faşizmin işine yarayabileceğini göstermiştir. Gerçi proleter devrimci ve devrimci demokrat hareketler yeterince güçlü değillerdi ve reformizmden kopan kitleleri kendi etraflarında tümüyle toparlayamadılar, ama ülkemizde devrimin ve kitle mücadelesinin yükselişi öylesine güçlüdür ki reformizmden kopan kitleler büyük ölçüde faşizmin yedeğine girmemişlerdir. AP bu oyların ancak küçük bir bölümünü elde edebilmiştir. Reformizmin faşizmi güçlendirmesi doğrulanmıştır, ama bu ,hem de devrimci hareketlerin oldukça güçsüz olduğu koşullarda, hiç de faşizmin yüreğini soğutacak boyutlarda olmamıştır. Esas olarak güçlenen, devrimci hareketlerin nispi güçsüzlüğüne karşın, karşı -devrim değildir, faşizm değildir, güçlenen devrimdir. Bu devrimci, ilerici potansiyelin toplanması ve örgütlenmesi ihmal edilemez.

Seçim sonuçları, ayrıca "sol" adına seçime katılan partilerin çoğunun hiçbir dişe dokunur etkinliğinin olmadığını göstermiştir. Toprak ağalığına özellikle Kürdistan'da iki bölgede Kürt modern revizyonistlerini destekleyen toprak ağalarına dayanarak bu partinin 25-26 bin oy alması ilginçtir. Sözde işçi partisi adını taşıyan ve "sosyalist" olduğunu ilan eden bu partinin eskiden faşistleri destekleyen toprak ağalarınca desteklenmesi ve onların bir parmak işaretiyle önceden faşist partilere verilen bu oyların bu partinin "sosyalistliği"nin (!) iyi bir göstergesidir. TKP'li sosyal-faşist adayın aldığı oylara gelince, bu TKP'nin belirli bir etkinliğinin olduğunu ve bunu kırmak için mücadeleyi yoğunlaştırmanın zorunluluğunu ortaya koymuştur. Seçimlere milyonlarca lira (ruble) harcayan ve propagandasında herhangi bir engelle karşılaşmayan bu partinin gücünü abartmaya gerek yoktur, ama o aynı zamanda küçümsenmemelidir de.

HÜKÜMET KRİZİ VE İHTİMALLER

Seçimler hükümetin vakit geçirmeksizin istifa etmesiyle sonuçlandı. CHP reformizmi hükümet etme "yükünü" artık taşıyamayacağını belirledi ve besiye çekilme ihtiyacı duydu. Şimdi, gericiler arasında öteden beri süren post kavgasının yoğunlaşarak devam etmesi ve pek çabuk ve kolay çözülmemesi durumu ortaya çıkmıştır. Hükümet krizi ayan -beyan oluşmuş, üstü örtülecek bir yanı kalmamıştır. Gericiler arası çelişmelerin, siyasal alanda daha da keskinleşmesi doğaldır.

AP seçimin neticelenmesiyle birlikte hemen bir "erken seçim" istediğini ilan etmiştir. Çünkü parlamentoda istikrarlı bir çoğunluk yoktur. CHP'nin son seçimlerde kaybettiği oylarla parlamentodaki sayısal gücü orantılı değildir ve AP son seçim sonuçlarını doğrudan hükümet yansıtmanın yolu olarak şimdilik erken seçimi görmektedir. MHP de aynı görüştedir. AP'ye paralel bir politika izlemektedir. CHP ve MSP ise bir erken seçime karşı olduklarını açıkladılar. CHP, iflasını kendisi de tespit ederek şimdilik bir erken seçime rıza göstermemekte yaptıklarının unutulacağı bir süre muhalefet ederek güç toplamayı kurmaktadır. Aldığı yenilginin sonucu olarak nispeten sert bir muhalefet yürütmesi beklenebilir. AP ise güçsüz ve sallantılı dengeler üzerine kurulu bir hükümet oluşturmayı pek göze almak istemeyecek, çeşitli taktiklerle parlamentoda gücünü artırmaya çalışacaktır. O, esas olarak erken seçim şartlarını yaratmaya çalışacaktır. Ekonomik buhranın derinleştiği ve derinleşmekte olduğu bir hükümetin alacağı bütün tedbirlerin kitlelerin tepkisini çekmesinin kaçınılmaz olacağı içinde bulunduğumuz şartlarda hükümet krizinin de derinleşmesi ve gericiler arasındaki çatışmaların şiddetlenmesi bunalımın genelleşerek uzaması doğaldır. AP'nin "oy patlaması" yaptığı, genel olarak faşistlerin güçlendiği yolundaki propagandanın da etkisiyle kitlelere sosyal mekanizmanın daha da faşistleştirilmesini kabul ettirilmeye çalışılacağı şimdiden görülebilir. AP'nin nispeten güç topladığı şartlarda "ara rejim" vb. söylentilerine bir müddet AP'ye dayanılabileceği düşünülerek ara verilmesi olasıdır. Ama bir faşist askeri darbe ihtimali dahil çeşitli parlamenter olmayan ve daha ağırlıklı olarak yarı-parlamenter alternatiflerin oluşturulmaya çalışılacağı da gözden kaçırılmamalıdır. Kesin olan bir şey varsa o da, reformist yöntemlerin kitle mücadelesini bastırmada yetersizliğinin kanıtlanmasıyla hakim sınıfların faşist zorbalık yöntemlerine ağırlık vereceği, siyasal hayatı giderek daha da faşistleştirmeye çalışacağıdır. Bu süreç, zaten CHP zamanında sivil ve resmi sıkıyönetim girişimleri ile hızlandırılmış ve oldukça ilerlemişti. Hükümet bunalımının uzaması ve derinleşmesi hakim sınıfların bu eğilimini kuşkusuz güçlendirecektir. Önümüzdeki dönemde bu eğilimin gelişmesine bağlı olarak gittikçe daha gerici hükümetlerin kurulması ihtimalleri ağırlık kazanacaktır.

GÖREVLERİMİZ

Bir yandan kitle mücadelesinin yükselmesi diğer yandan hakim sınıfların gittikçe gerici çözümlere meyletmeleri, faşistleştirmenin gelişme ihtimalleri önümüze küçümsenmemesi gereken önemli görevler koymaktadır. Kitle mücadelesini yükseltmeli, onun önüne düşerek demokratik mücadeleyi geliştirmeliyiz. Demokrasi mücadelesini yükseltme bakımından objektif koşullar elverişlidir. Eksik olan devrimci hareketin örgütlenmesi ve propaganda gücüdür. Özellikle reformizmin etkinliğinden kopan kitleleri örgütleyebilmek ve siyasal hayatın daha da faşistleştirilmesi ihtimali karşısında yeterli hazırlığı sağlayabilmek için örgütlenme görevi acildir, örgütlenme zor şartlarda sarsılmadan devam edebilmek üzere sağlamlaştırılmalıdır. Sağ tehlike küçümsenmemeli ,boykot taktiğinin zaferi devrimcilerin kendi güçlerini abartmalarına yol açmamalıdır. Örgütlenelim, örgütlenmeyi sağlamlaştıralım, kitle mücadelesinin önüne düşelim, onu devrim hedefine artan bir şevkle seferber edelim.

Örgütlenme, örgütlenmenin sağlamlaştırılması, kitle mücadelesini yükseltecek esnek taktikler ve mücadelenin alacağı yeni biçimlere hazırlıklı olmak-yeni örgüt biçimleri yaratmaya hazır olmak-işte görev budur.

CEYHAN

Baş.ta.sa.4'de

tırmaya çalışan Türk Çırçır Sendikasının sendika ağası yüzü teşhir edilerek devre dışı bırakıldı.

İşçi temsilcileri patronlarla yaptıkları toplantılar sonucu 34 maddenin 18'ini patronlara kabul ettirdiler. Patronlar işçilerin kararlılığı karşısında emniyet müdürü ve kaymakamı devreye sokarak işçi temsilcilerini "sıkıştırmayı" denediler. Ne var ki, işçiler ve onların seçtiği temsilciler taviz vermediler ve patronlar protokolda yer alan 18 maddeyi kabul etmek zorunda kaldılar.

Kabul ettirilen bu talepler işçiler arasında tartışmaya açılarak işçilerin görüşü alındı. 14 fabrikanın işçilerinden çoğu bu maddelerin kabul ettirilmesiyle direnişe son verilmesi kararı aldılar.

İş kazalarında hayatını kaybeden işçilerin ailesine 250.000 lira tazminat ödenmesi, kazalar sonucu sakat kalan işçilere 150.000 lira tazminat ödenmesi, 8 saatlik işgününün uygulanması, elektrik kesilmeleri dolayısıyla kaybolan bir haftalık zamandan 6 saati için işçilere ücret ödenmesi, fazla mesai yaptırılan işçilere çalıştırıldıkları zaman için ücret ödenmesi, doğum ölüm vs. halinde yasal işçi haklarından işçilerin yararlandırılması, kadın işçiler için doğum halinde yasal izin hakkının uygulanması, her işçiye 234 lira net ücret ödenmesi, kurban bayramı öncesinde çalışan her işçiye 10 bin liranın net olarak ödenmesi, direnişe geçen işçilerin direniş dolayısıyla işten atılmaması, direnişte geçen sürenin bir kez geçerli olmak üzere ücretli çalışma sayılması vs. şeklinde ifade edilebilecek taleplerini patronlara kabul ettirirken hakların ancak mücadele ile kazanılabileceğini daha iyi kavradılar. Proleter devrimciler önderliğinde taleplerini kararlılıkla savundular ve patronları dize getirdiler . İşçiler proleter devrimci önderlik altında DSM etrafında toplanarak mücadele edilmesinin hakların kazanılmasının ve savunulmasının tek teminatı olduğunu gördüler.

SEÇİMLERE KATILMA ORANI %55

Baş.ta.sa. 1'de

(4719289) bu seçimlere katılma oranının % 76 olduğu iddia ediliyor. Nüfus artış oranının bu yıl ortalama % 25 arttığı ülkemizde geçen iki yıl içinde seçmen sayısının (bu 25 ilde) en az 600 bin arttığı düşünülürse % 68 oy oranına varmak için geçen yıla göre en az 400 bin fazla oy alması gerekirdi. Bilindiği gibi geçen iki yıl içinde ülkemizden yüzbinlerce kişi göç etmedi veya milyonları öldüren bir tabii afet yaşanmadı. Öyleyse 750 bin az oy kullanıldığı halde bu 25 ilde katılma oranı % 68'den % 76'ya nasıl çıkıyor?%76 oranı, rakamlarla istediği gibi oynayarak gerçekleri gizlemeye çalışan burjuva propagandacıların yalanıdır. Milletvekili seçimi yapılan 5 il içinde aynı durum geçerlidir. Bu 5 ilde bu seçimlerde 140 bin daha az oy kullanılmıştır. Kendi ilan ettikleri rakamların kısaca incelenmesi bile yalanlarını ortaya koymaktadır. Boykot taktiğinin başarısını gizleyememektedir.

SEÇİMLERE KATILMA ORANI % 55'TİR

Temmuz ayında herkesi bir gün evine kapatıp yeni seçmen kütükleri yazdılar. Açıklanan sonuçlara göre seçmen sayısında (doğal olarak ülke nüfusunda) büyük bir azalma vardı. Yani kütüklere göre senato seçimi yapılacak 25 ilde toplam seçmen sayısı 8.048.273'ten 6.872.946'ya ara seçim yapılacak 5 ilde ise 1.916.690'dan 1.721. 648'e düşürülmüştü. Bu 29 ildeki 1.370.319 eksilme başka bir neden olmadığına göre ya yazılmayan veya seçimlerden umudunu kestiği için veya politikayla ilgilenmediği için kendini yazdırmayan seçmenleri ifade etmektedir. Ayrıca geçen iki yıl içinde bu illerdeki seçmen sayısının en az 750 bin (29 ilin) artacağı düşünülürse da da baştan 2.120.000 bin seçmen seçimleri ya boykot etmişti veya yazılmadığı için seçime katılması mümkün değildi.

Seçim yapılan 29 ilde seçmen sayısının hiç artmadığı aynı kaldığı düşünülürse bu seçimlere katılma oranı % 60'tır. Ancak geçen iki yıl içinde seçmen sayısı bu illerde en az 750 bin artmıştır. Bu gözönüne alındığında katılma oranının % 55.7 olduğu görülür. ve gerçek katılma oranı da iki yıl önce yapılan seçimlere göre 88..644 daha az oy kullanılmasına rağmen katılma oranının geçen seçimlerden daha yüksek olması da zaten mümkün değildir. % 76 katılma oranı gericilerin büyük bir yalanıdır. Bu seçimlerde katılma oranı bugüne kadarki seçimler için de en düşük olanıdır.

HİÇBİR İLDEKİ OY SAYISI 1977 SEÇİMLERİNDEKİNDEN FAZLA DEĞİLDİR

Seçim yapılan 29 ilin hepsinde 1977'dekinden daha az oy kullanılmıştır. Tablodaki rakamlar Tercüman, Hürriyet, Aydınlık gibi gazetelerde aynen çıkmıştır. Bu tabloları yayınlayan bu karşı-devrimci gazeteler yaptıkları yorumlarla katılımın çok yüksek olduğunu söylemektende geri durmuyorlar. (Bkz 1.sayfadaki Tablo)

KATILIMIN EN DÜŞÜK VE EN YÜKSEK OLDUĞU İSTANBUL VE ERZİNCAN'DA GERÇEK DURUM

En az ve en yüksek katılımın olduğu söylenen iki ildeki durumu daha yakından incelersek söylenen yalanlar daha iyi görülür.

İstanbul'da seçmen sayısı 1969'dan 1973'e 600 bin, 73'ten 77'ye 800 bin artıyor. Her ne hikmetse 77'den sonraki iki yıl içinde seçmen sayısı 400 bin düşüyor. Gerçekte ise seçmen sayısının en az 400 bin artması gerekir ve bu takdirde oy kullanma oranı % 45 olur ve gerçek durum da budur. Seçmen sayısının hiç artmadığı kabul edilse bile katılım % 52.6 olur. Nüfusun ve buna bağlı olarak seçmen sayısının en hızlı arttığı İstanbul'da geçen seçimden 250 bin oy az kullanılmasına rağmen katılımın her seçimdeki oranda kaldığını iddia etmek gerçeği değiştirmez. İstanbul proletaryası ve emekçi halkı seçimi çözüm olarak görmediğini ifade etmiş ve seçimlere katılmamıştır.

Seçimlere katılımın en yüksek olduğu Erzincan nüfusun azalmadığı ama yavaş arttığı bir il. 1969'da 95.500 bin olan seçmen sayısı 1973'de 105.000'e 1977 de ise 138.000'e ulaşmıştı. 1979'da ise seçmen sayısı azaltılarak 100.600'e 10 yıl önceki rakama indirilmiştir. Gerçekte ise bu ilde nüfus az da olsa artıyor. İki yıl içinde 12 bin arttığı düşünülürse bu ilde katılma oranı % 55, hiç artmadığı düşünülürse katılma oranı % 60 olur. Her yerde olduğu gibi katılımın en yüksek olduğu söylenen Erzincan'da katılım oranı düşmüştür. Halk seçimleri boykot etmiştir.

İSTANBUL	1969	1973	1977	1979 (resmi rak.	1979 seçmen say.	1979 olması gere
SEÇMEN SAY.	1.105.000	1.706.000	2.518.000	2.178.000	2.518.000	2.900.000
KATILIM ORA	% 52.4	% 60.9	% 62.4	% 60.9	% 52.6	% 45.7
KULLANILAR OY	600.300	1.027.600	1.572.000	1.327.000	1.327.000	1.327.000
ERZİNCAN	**1969**	**1973**	**1977**	**1979 (resmi rakam)**	**1979 seçmen say.**	**1979 olması gere-**
SEÇMEN SAY.	99.500	10.500	13.800	100.600	13.800	150.000
KATILIM ORA.	% 69.15	% 71.28	% 71.31	% 82.5	% 60	% 55.3
KULLANILAN OY	68.900	74.800	98.800	83.041	83.041	83.041

Seçim ve sonrası

Baş. ta.sa.1'de

CHP'nin bu düzeydeki bir oy kaybı ve seçim oyunlarında AP'nin kağıt üzerinde kazançlı çıkması, ekonomik krizin derinleştiği şartlarda parlamentonun karışık durumu ve özellikle seçimleri geniş kitlelerin protesto ettikleri de göz önüne alındığında gericiliğin istikrarsızlığını ilerletecek ve kendi aralarındaki çelişmelerin keskinleşmesine ve hükümet krizlerine yol açacaktır. Şimdiden hakim sınıfların siyasal hayatın daha da faşistleştirilmesini amaçlayan bir propaganda yürüttükleri ve "ara rejim","ara hükümet" vb. söylentilerini yaygınlaştırdıkları bilinmektedir. Onlar CHP'nin güç kaybetmesini, kitlelerin genel olarak soldan, devrimden uzaklaştığı faşizmi tercih ettiği vb. şeklinde propaganda ediyorlar. Bu propaganda birçok sözde demokrat köşe yazarı dahil reformistlerce destekleniyor. Sürdürülmeye çalışılan, seçim sonuçlarının açıkça aksini kanıtladığı , reformizmin faşizmin alternatifi olduğu şeklindeki sahtekarlıktır. Onlar, solu, devrimi CHP'ye temsil ettirmek ve seçim sonuçlarıyla solu, devrimi mahkum ettirmek istiyorlar. Reformistler ise, genel olarak tüm gericiler gibi şimdilik boykot taktiğinin zaferini düzeni savunma kaygusuyla gözlerden gizlemeye çalışmalarına rağmen, şimdiden alttan alta CHP'nin yenilgisinin "boykotçuların yüzünden olduğu"nu ileri sürmeye başladılar. Bu yaygınlaşacak, devrimciler CHP'yi desteklemedikleri, seçimlerden sözde faşistlerin "zaferle" çıkmalarına yol açtıkları vb. gerekçesiyle suçlanmaya çalışılacaktır. Faşist bir hükümetin MC vb. hükümetlerinin, "ara hükümet"lerin kurulmasının sorumlusu olarak devrimciler gösterilmeye çalışılacaktır. Baştan da söylediğimiz gibi olduğu kadarıyla faşizmi güçlendiren bizzat CHP reformizmidir, onun faşizmle uzlaşma ve halka zulüm politikasıdır.

Hükümet sorununa gelince. Görünen, belirli bir müddet sürecek hükümet krizinden sonra, bu krizin devamı anlamına da gelecek faşist bir hükümetin kurulma ihtimalinin güçlü olduğudur. Bu bir erken seçimi amaçlayan "ara hükümet" de olabilir. MC'ye benzer yeni bir deneme de.

Faşist hükümetin kurulmasının suçlusu devrimciler mi olacaktır? Kuşkusuz hayır. Çünkü en başta böyle bir hükümete karşı, genel olarak faşist diktatörlüğe karşı en tutarlı mücadeleyi , devrimciler, koministler yürüteceklerdir.

Daha da önemlisi, CHP reformizminin faşizmin alternatifi olduğu şeklindeki eski hayalin bir yana bırakılması gerektiği gibi; hükümetler seçimlerde şu veya bu partinin aldığı oyların hesaplaması temelinde kurulmaz. Hükümet meselesi gerici partiler arasında bir post kavgasıdır ve hakim sınıflar arasındaki çelişme ve çıkar hesaplarından ve yanı sıra nasıl bir hükümetin hakim sınıfların çıkarlarına en iyi hizmet sunacağının değerlendirilmesinden hareketle çözülür. Devrimci alternatifin halk cephesi hükümeti vb. biçiminde ortaya çıkmadığı şartlarda hakim sınıfların şu veya bu hükümeti kitlelerin isteklerine göre değil, aksine bu isteklere karşı, onların mücadelesini ezecek en iyi araç olarak kararlaştırılarak kurulur. Hangi parti hakim sınıflara en iyi hizmeti sunacaksa, hahgisi kitle mücadelesini bastıracak en elverişli koşullara sahipse, hakim sınıflar onun hükümet etmesinden yana olacaklar ve zor da olsa böyle bir hükümet eninde sonunda kurulacaktır. Kuşkusuz devrimcilerin yararlanması gereken gericiler arası çelişmeler olacaktır ve bunlardan yararlanılacaktır; ama nasıl bir hükümetin kurulacağı devrimcilere ve halka bağlı olmayacaktır. Onlar devrimci bir hükümetten yana mücadele edecekler tüm gericilere karşı koyacaklardır. Hükümetlerin partilerin sahip oldukları "oy gücü" temelinde kurulmadığı, en iyi bağımsız bakanlar destekli son CHP hükümetinin kurulmasında görülmedi mi? Hakim sınıflar için adam satın almak vb.. sorun değildir.

Faşistleşme eğiliminin artmasında en başta CHP'nin katkısı olacaktır ve bunda hiç kimse faşizme karşı gerçek bir mücadele yürüten devrimcilerden yakınmamalıdır.

CHP yenilgisi ve AP'nin "itibar" kazanması özellikle aydın çevrelerde bir tedirginliğe yol açacaktır. Birkaç günlük gazete yazıları bunun örnekleriyle doludur. Hâlâ reformizmi faşizmin alternatifi olarak görmeye devam eden ve kitle mücadelesinin, onların devrimcileşmesini ve boykotun zaferini küçümseyen sözde demokratlar, bunlardan hareketle kitlelere bir karamsarlık aşılamak yolundadırlar. Ne tedirginliğe ve ne de karamsarlığa yer yoktur. Gerici propagandaya aldanılmamalıdır. Kitle mücadelesi ve devrim yükseliyor. Reformizmin yenilgisi devrimin yenilgisi değildir ve hakim sınıfların istikrar ihtiyacı faşistleşme eğilimini geliştirmesine rağmen, faşistler güç toplamıyorlar. Onların kuracağı bir hükümet de istikrarı sağlayamayacaktır. Yeter ki, kitle mücadelesinin önüne düşelim, yeter ki örgütlenelim, reformist hayalleri bir yana bırakalım gerçek bir anti-faşist alternatif oluşturmak için çalışalım, mücadele edelim.

Örgütlenme sağlamlaştırılmalı, güçlendirilmelidir.

Kitlelerin yükselen mücadelesini daha da yükseltecek esnek taktikler kullanılmalı, birleşik kitle mücadeleleri geliştirilmeli; işçilerin, emekçilerin, tüm halkın genel grevi hazırlanmaya çalışılmalıdır.

Devrimci birlik, örgüt, mücadele. İşte sloganımız.

Seçimler ve

Baş.ta.sa.1'de

CHP'nin oy kaybına gelince 1977 seçimlerinde aynı illerde aldığı oy sayısı 2.195.760 olan bu partinin oyları 815.130 azalarak 1.380.630 'a düştü.

Sosyal-faşist TSİP işçi semtleri ve büyük şehirlerde hemen hiçbir etkinlik gösterememezken, oylarını özellikle feodal ilişkilerinin büyük ölçüde varlığını koruduğu doğu ve güney-doğu Anadolu'da toprak ağalarının desteğiyle ve onlara dayanarak artırdı. Bu durum sosyal- faşist partilerin sınıf temelini açıkça göstermesi bakımından önemli olduğu gibi özellikle Kürt toprak ağalarının sosyal-faşist partileri destekleme eğilimi içine girebileceklerini de göstermekte, modern revizyonizmle özellikle bu bölgelerde mücadeleyi yoğunlaştırma görevini önümüze koymaktadır. Mardin'de 16.661, Siirt'te 9. 248, Van'da 2.271, Hakkari'de 1.587, Kars'ta 3.557 oyu bu parti, doğrudan, eskiden faşist partileri (ve bazı yerlerde reformistleri) desteklemiş bulunan toprak ağalarının açık desteği ile ve köylüler özgür iradelerini kullanmazken almıştır.

Gerici faşist partilerin CHP reformistlerinin aleyhine belli bir gelişme gösterdikleri gözlenmektedir. Ama onlar CHP'nin kaybettiği 800 binden fazla oyu kendilerine çekebilmekten uzaktırlar. Özellikle AP, DP oylarını da almasına karşın genel olarak faşist partilerin oyları 200 bin dolayında artmıştır. (Burada ne nüfus ve seçmen sayısının artış oranı ve ne de 1977 seçimlerinde özellikle doğu ve güney-doğu Anadolu illerinde seçime bağımsız olarak katılan gerici faşist adayların aldıkları en az 150 bin civarındaki oyun bu seçimlerde faşist partilere yönelmesini bir yana bırakıyoruz. Bunlarda dikkate alındığında faşist parti ve adaylara giden oyların hemen hiçbirinde artış göstermediği anlaşılacaktır) Bu CHP reformizminden umut kesen 600 bin civarında büyük bir kitlenin hiçbir partiye oy vermediğini seçimlere katılmadığını ortaya koymaktadır. Proleter devrimci hareketimizin nispeten güçsüz olduğu şartlarda bile reformizmin faşizmi güçlendirmesi büyük boyutlara ulaşmamış, kitleler genel olarak gerici partilerden kopma eğilimlerini ortaya koymuşlardır. "AP nin oy patlaması" hakim sınıfların bir demagojisinden ibarettir ve bu demagoji bir düzen partisi şahsında düzenin savunulması ve zayıflamadığının kanıtlanmasını hedeflemektedirr. CHP reformizminin iflası açıktır ve hakim sınıflar kitlelerin önünde bir düzen partisinin yarattığı boşluğu bir diğeriyle doldurmaya çalışıyor, kitleleri bütün sosyal mekanizmanın faşistleştirilmesini kabullenmeye zorluyor ve hatta bunun kitlelerin tercihi olduğu demagojisiyle gericiliği meşrulaştırmaya çabalıyorlar.

Ülke nüfusu ve seçmen sayısının artması gerektiği dikkate alınmasa bile, seçim sonucları CHP nin kaybettiği kitle desteğini AP'nin kazandığını göstermediği gibi ,kitlelere CHP'nin umut bağlanabilecek bir parti olmadığını açıkça göstermiştir. Seçim sonuçları ülkemizde gericiliğin güç kazandığını göstermiyor. Bu seçime katılma oranının Cumhuriyet tarihinin en düşük düzeyinde gerçekleşmesiyle kanıtlanmaktadır. Gericilik aksine güç kaybetmiştir. Ama gerici partiler içinde özellikle reformist CHP güç kaybetmiştir. Ve bunun da nedeni kitlelere yönelik demagojik propagandasının temelsizliğinin hayat tarafından ortaya konmasıdır. Kitleler faşizme karşı mücadele etmeyip onunla uzlaştığı, işçi ve emekçilerin taleplerini ayaklar altına aldığı, onları köleliğe, sıkıyönetimin zulmüne vb. mahkum etmeye çalıştığı için CHP reformizminden uzaklaşmışlardır. Reformist demagojinin etkisinden çıkarak faşist demagojiden etkilenenler, devrimcileşme eğilimi içindeki kitlelere oranla oldukça azdır. CHP'nin kaybettiği oyların ancak 1/3 gibi küçük bir bölümünü faşist partilerin toplayabildikleri söylenebilir. Bu da, faşizme alternatif gerçek bir güç, güçlü bir devrimci parti ve onun önderliğinde bir Halk Cephesi yaratılmazsa reformizmin faşizmi güçlendirebileceğini ortaya koyuyor.

Pazarcık
APOCULARIN YENİ BİR PROVOKASYONU

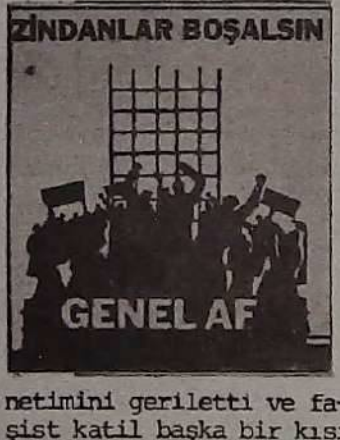
"Apocu" uşaklar Pazarcık'taki oyunlarına 28 Eylül günü bir yenisini daha eklediler. Müşteri olarak bindikleri bir taksiye Söğütlü köyüne gideceklerini söyleyerek pazarlık yapıyorlar. Davutlar ve Söğütlü köyleri arasında bilinen bir çalılığa geldiklerinde şoförün kollarını bağlayıp yolun kenarına bırakıyorlar. Aradan 10 dakika geçmeden şoför elini çözerek karakola haber veriyor. (Söğütlü ve Davutlar köyü devrimci mücadelenin yörede en çok geliştiği iki dağ köyüdür. Burada başka hiçbir yere yol geçmemektedir)

Apocuların bu oyunu üzerine, faşist askeri güçler iki köy üzerine terör estirdiler. Söğütlü köyünde bir köylünün elinde Parti Bayrağı'nın 1. sayısı bulundu diye tutukladılar, bir kadını da silah taşıdığı için tutukladılar. Köylü kadınlar, jandarmaların köylüden zorla aldıkları "kaçak" eşyaların bir kısmını almak için jandarmalara saldırdılar ve zorla ellerinden aldılar. Faşist güçler her iki köyün yolunu iki gün, gece ve gündüz 60 komando ile kestiler gelip geçenlere gözdağı verdiler, hakaret ettiler. Köylerin çevresinden dolaşarak gövde gösterisi yaptılar.

Aynı terör ve baskılar Pazarcık'ın içinde de devam etti. Sokakta birçok kişi yakalayarak işkenceye tabi tuttular. Taksi kaçırma olayının failleri olarak yakalanan Apo taraftarı birkaç kişi olayı kabullendikleri halde aynı baskılar devam etti. Halkın Kurtuluşu taraftarı bir arkadaş olayın suçlusu diye tutuklandı. Apocular bu arkadaşın da kendileriyle birlikte olduğunu söyleyerek kendilerinin MİT tarafından yönetildiklerinin ve bu olayın da MİT ile birlikte düzenlediklerini bir kez daha gösterdiler. Tüm Pazarcık halkı devrimcilerin, Apocu feodal-faşistlere karşı nasıl tavır aldıklarını ve o arkadaşın da nasıl bir arkadaş olduğunu bilmektedir ve ajanların bundan sonra da düzenleyecekleri ve önümüzdeki günler özellikle tezgahlamaya çalıştıkları oyunlar karşısında sessiz kalmayacak ve onlara gereken cevabı verecektir.

SÖĞÜTLÜ Köyünden devrimciler

EDİRNE

Edirne Cezaevinden gelen MHP'li bir faşist Müdür tarafından kasıtlı olarak devrimcilerin olduğu koğuşa verildi. Devrimciler bunun bir provokasyon zemini yaratmak için bilinçli bir tertip olduğunu propaganda ederek faşistin kendi koğuşlarından alınmasını istediler. Buna karşı cezaevi müdürü "beni ilgilendirmez, isterse ölüsü çıksın" diyerek bir tertip peşinde olduğunu ortaya koydu.

Ancak tüm mahkumların devrimcilerle birlikte tavır almaları cezaevi yönetimini geriletti ve faşist katil başka bir kısıma alındı. Yaratılmak istenen provokasyon da boşa çıkarıldı.

Konya

Konya Kapalı Cezaevinde tutuklu bulunan devrimciler üzerinde koyu bir baskı vardır. Devrimci ve anti-faşist ilerici tutuklular MHP'li katillerle birarada tutularak provokasyonlar ve faşist saldırılara zemin oluşturulmak isteniyor. Cezaevi yönetimi devrimci tutukluların gazete, kitap ve dergi okumasını engellemekte, tutuklular üzerinde sürekli baskı uygulamaktadır.

H.Kurtuluşu taraftarı devrimcilerin önderliğinde tutuklu ve mahkumlar MHP'li faşistlerin saldırılarına ve cezaevi yönetiminin baskılarına karşı mücadele etmektedir.

Mardin

Mardin Cezaevinde bulunan tutuklular üzerinde ağır bir baskı vardır. Tutukluların dayanışmasını engellemek için cezaevi yönetimi, tutuklular arasında Arap, Kürt, Türk ayrımını körüklemektedir. 1 paket çayın 50 liraya satıldığı cezaevinde tutuklular çok kötü koşullar altında bulunmakta, suyun akmaması nedeniyle hastalıklar başgöstermekte, hastalar bile bile ölüme terk edilmektedir. Ağır hastalar ise ancak zorlamalar sonucu Diyarbakır'a yollanmaktadır. Dışarıdan tutuklulara gelen sigara, yağ, süt gibi maddeler tutuklulara verilmemekte ve gardiyanlar tarafından paylaşılmaktadır.

Tutuklu ve hükümlüler bu baskılara karşı H.Kurtuluşu taraftarı devrimciler önderliğinde mücadele etmektedirler.

Kırşehir

350 tutuklu ve hükümlünün bulunduğu Kırşehir Kapalı Cezaevinde uzun bir mücadele sonucu tutukluların birçok talebi kabul edildi.

Tutukluların H.Kurtuluşu taraftarları önderliğinde yürüttükleri mücadele sonucu; cezaevi yönetimi her türlü yayının tutukluların eline geçmesini, hiçbir tutukluya işkence yapılmamasını, hiçbir tutuklunun hücreye atılmamasını, görüşlerin açık yapılmasını kabul etmek zorunda kaldı.

Muğla'dan getirilen ve faşist olan yeni Cezaevi Müdürünün Ankara'dan getirilen faşist gardiyanlarla birlikte tutuklular üzerinde terör estirmesi, kazanılan bu hakları geri almaya çalışması, tutukluları tekrar hücreye atması, açık görüşü yasaklamaya çalışması tutukluların mücadelesi sonucu boşa çıkarıldı. Direnen tutukluların kararlılığı sonucu cezaevi yönetimi bütün bu hakları tanımak zorunda kaldı.

İstanbul
HİZİPÇİLER HALKA SALDIRDI

Kendine "devrimci proletarya" adını veren hizipçi provokatörler Bahçelievler'de devrimci ve yurtseverlerin oturduğu bir kahveye Mafia çetesine yaraşır bir biçimde baskın yaptılar. Baskın yerine bir Mercedes ve bir Anadol arabayla gelen alçaklar bir yandan bildiri dağıtırken diğer yandan da -halktan ve devrimcilerden duydukları korkunun ifadesi olarak- otomatik tüfeklerini kahvede oturanlara doğrulttular.

Ama hizipçi hainlerin silahları devrim mücadelesinde yüzlerce şehit veren proleter devrimcilerin ve yurtsever devrimci gençliğin, tepkisini söndürmeye yetmedi. Silah tehdidine aldırmadan hizipçi provokatörlerin bildirileri toplanıp yırtıldı. Konuşmak isteyen hizipçi şef, "Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet" sloganı ile susturuldu. Birkaç kelimeden sonra eli ayağına dolandı ve kekelemeye başladı. Bu sırada mahalle halkı da faşistler saldırdı zannederek olay yerine geldiler. Provokatörler bu silahlarını halka çevirdiler. 60 yaşındaki bir emekçiyi üç kez yere yatırdılar. Mafia çetesi daha sonra Mercedes arabalarına binerek kaçtılar.

Proleter devrimciler daha sonra hizipçi provokatörleri teşhir eden bir bildiri basarak, hizipçilerin de oturduğu bir kahvede dağıttılar. Hizipçiler gerekli cevabı alınca çil yavrusu gibi dağıldılar.

Anti-parti gruplar içinde en fazla yozlaşmış ve doğrudan karşı-devrimin saflarına geçmiş bulunan hizipçi provokatörler de amaçlarına ulaşamayacak, devrimci mücadelenin gelişmesini engelleyemeyecektir. Saldırıları ve provokatif eylemleri onları yok olmaktan kurtaramayacaktır.

BAHÇELİEVLER'den devrimciler

139. Doğum yıldönümünde August Bebel'i anıyoruz

"Eleştirisinden birçok kez "taçlı başların" ve patentalı bilginlerin çekiç darbesi yemiş gibi geri çekildiği, sözlerini milyonlarca ve milyonlarca proleterin bir peygamber sözü gibi dinlediği, bir zamanların "basit tornacısı, fakat bugünün ünlü politikacısı, Alman işçilerinin saygıdeğer lideri Bebel'i kim tanımaz?"

(RSDİP Bakü Komitesi - 1910)

İşte, Stalin Alman Sosyal Demokrat İşçi Partisinin kurucusu, diğer bir deyişle "partinin ebesi" August Bebel'den böyle söze diyordu. Bebel bu saygınlığa nasıl erişti? Sıradan bir tornacıyken, nasıl Alman işçi sınıfının yiğit bir önderi olmayı başarabildi?

Bu soruların yanıtı, Bebel'in proletaryanın gücünü ve yenilmezliğini, sosyalizmin zaferinin kaçınılmazlığını kanıtlayan yaşamında ve mücadelesinde gizlidir. Bebel'in, 20 yaşında ilk işçi toplantısına katılmasına kadar geçen yaşamı yoksulluğun ve sefaletin damgasını taşır. Ama zorlu yaşam koşulları genç Bebel'i yılgınlığa değil, her geçen gün daha da çelikleşmeye götürdü. İşçi derneklerinde sosyalistlere karşı liberallerin yanında saf tutarken, sıcak mücadele içinde, sosyalistlerin haklı olduğunu kavradı. 26 yaşına geldiğinde artık gerçek bir sosyal demokrattı. Kararlı mücadelesi sonucunda 1867'de İşçi Dernekleri Federasyonu Başkanlığına getirildi ve aynı yıl ilk işçi milletvekili olarak parlamentoya girmeyi başardı. Artık Bebel'in hedefi açıktı: Liberallere karşı amansız bir mücadele sürdürmek ve işçileri onların etkisinden kurtarıp, kendilerine ait bir sosyal demokrat işçi partisinde birleştirmek.

"İşçiler liberal burjuvaziyle bağlarını koparmalı, tam kurtuluşlarını gerçekleştirmek içinse tüm ülkelerin işçileri birleşmeli" diyordu Bebel. Bunu başarabilmek içinse Uluslararası İşçi Birliği'ne katılmak gerekliydi. Büyük çoğunluğunu liberallerin oluşturduğu İşçi Dernekleri Kongresi, Bebel'in sözlerini onaylamak zorunda kaldı. Ve Alman işçi sınıfının öncü müfrezesi Alman Sosyal Demokrat İşçi Partisi böyle doğdu.

1870 yılı, genç parti için ilk sınav oldu. Alman hükümeti Fransa'ya savaş açtı ve Bebel'in milletvekili olduğu parlamentodan savaş ödeneği talep etti. İşçilerden burjuvalara kadar tüm Alman toplumunu şoven duyguların esir aldığı bir sırada, savaşın Alman halkına keder ve gözyaşından başka hiçbir şey getirmeyeceğini bilen Bebel, savaşa karşı olduğunu ilan etti. Tüm aşağılamalara karşın parlamento kürsüsünden şöyle haykırdı: "Ben bir sosyalist ve cumhuriyetçi olarak savaştan yana değil, aksine halkların kardeşçe birliğinden yanayım, Fransız işçilerine karşı düşmanlıktan yana değil, aksine Alman işçilerimizin onlarla birleşmelerinden yanayım." Ve Alman işçi sınıfının diğer bir yiğit önderi olan milletvekili Wilhelm Liebknecht ile birlikte, parlamentoda savaş harcamalarına karşı oy kullandı.

Alman burjuvazisi kurtuluşu Bebel'i iki yıl hapise mahkum etmekte buldu. O, bu iki yılı dünyaca ünlü "Kadın ve Sosyalizm" adlı yapıtını yazarak değerlendirdi.

1880 yılında, partiyi yeni bir sınav bekliyordu. Alman hükümeti "sosyalistlere karşı olağanüstü yasalar" çıkartarak, her türlü demokratik hak ve özgürlüğü ortadan kaldırıyor ve böylece sosyal demokrat partiyi illegaliteye geçmeye zorluyordu. Birçok sosyal-demokrat anarşizme saparken, diğerleri liberallere teslim oluyorlardı. Ama Bebel ne yılgınlığa kapıldı, ne de anarşizme kaydı, O, Alman işçi sınıfının başında, mücadeleyi, hükümet "olağanüstü yasaları" geri çekmek zorunda kalana kadar sürdürdü.

1890'ların sonunda ise yozlaşan bazı partililer, "devrime gerek yok, gelin düzenle uzlaşalım, gelin kurulu burjuva hükümete katılalım" demeye başladılar. Bebel, Drestnen Parti Kongresinde (1903) reformcuların lideri Bernstein ve Vollmar'ı yerden yere çarptı. Bir yıl sonra Amsterdam'da, tüm dünya sosyalistlerinin önünde reformcuların uluslararası lideri Jean Jaures'i mahkum etti.

Bebel'in yaşamı, parti ile iç içe geçmiş, onun acıları ve sevinçleri partinin acıları ve sevinçleri olmuştur. İşte bu yüzden Bebel böylesi bir saygınlığa sahiptir ve işte böylesi bir mücadele ve yaşam tornacı Bebel'i Alman sosyal demokrasisinin yiğit önderlerinden birisi yapmıştır.

"Kadın ve Sosyalizm" yayınlanışının 100. yılında

1879 yılında August Bebel'in hapiste kaleme aldığı "Kadın ve Sosyalizm" adlı yapıtı, yayınlanışının 100. yılında, kitap bugüne kadar hemen hemen tüm dünya dillerine çevrildi ve binlerce yeni baskısı yapıldı.

Bebel'in "Kadın ve Sosyalizm" adlı yapıtı kadını dört duvar arasında kapamaya, çocuk bakıcılığına, ev kadınlığına, erkeğin köleliğine mahkum etmeye çalışan gerici düşünceye ve sosyal düzene karşı açılmış bir savaştır.

Bebel "baskı görmek, kadınların ve işçilerin ortak alınyazısıdır" der ve kadının neden ezilen cins olduğunu şöyle açıklar: "Her türlü toplumsal bağımlılığın temelinde ezilenin ezene olan ekonomik bağımlılığı yatar. Özel mülkiyetin ve ailenin ortaya çıkışından beri kadının erkeğe bağımlılığı bu şekilde olmuştur."

Bebel bunu "kadının yazgısı" olarak görmemekte ve kadının erkekle eşit haklara sahip olmasını talep etmektedir. Ama hemen arkasından eklemektedir: "Bizim amacımız bugünkü düzen içerisinde kadınla erkeğe eşit hak sağlamak değil, daha ileri giderek bir insanı diğer insana muhtaç eden bağları kırmak, her iki cinse de bağımsızlık vermektir. Bu yüzden kadın sorununu kesinlikle çözümlemek isteyenler, genel toplumsal sorunları bütün insanların yararına çözmek isteyenlerin, yani sosyalistlerin cephesine girmelidirler."

"Kadın ve Sosyalizm" adlı yapıtında Bebel, yeni sosyalist toplumu kadın haklarının tam olarak sağlandığı, kadının özgür gelişiminin güvence altına alındığı bir toplumu ana çizgileriyle ortaya koymakta ve ünlü yapıtın son cümlelerinde sosyalizme ve kadının kurtuluşuna duyduğu güveni şöyle dile getirmektedir: "Gelecek günler sosyalizmindir. Yani herşeyden önce işçinin ve kadının."

Tarihte bu hafta

23 EKİM

Başta Ernst Thaelmann olmak üzere Alman işçileri bir gösteri sırasında

23 EKİM 1923

23 Ekim 1923'ün erken saatlerinde Almanya Komünist Partisi önderliğinde Hamburglu işçiler silahlanmak için polis karakolunu bastılar. Tüm işçi semtlerinde barikatlar kuruldu, fabrikalar sustu. İşçiler üç gün üç gece gerçek bir kahramanlıkla burjuvazinin tepeden tırnağa kadar silahlanmış polis birliklerine karşı savaştılar; onların saldırılarını geri püskürttüler. Ancak ülkedeki diğer proleter kitleler Hamburg ayaklanmasını izledi.

Komünist Partisi önderliğinde devrimci bir durumda kararlılıkla silaha sarılan Alman proletaryası hedefine ulaşamadı. Almanya Komünist Partisi Başkanı Ernst Thaelmann Hamburg ayaklanmasına ilişkin şöyle diyordu: "Böyle bir mücadelenin yenilgiyle sonuçlanması, gelecekteki sınıf savaşları açısından bir kılıç darbesi yemeksizin geri çekilmekten bin kez daha verimli ve değerlidir."

Ayaklanma, burjuva sisteminin ekonomik ve siyasal bunalımının bir sonucuydu; toplumsal çelişkiler alabildiğine keskinleşmiş ve devrimci bir durumun ortaya çıkmasına yol açmıştı. 1923 yılının Almanyasına enflasyon, işsizlik, açlık ve sefalet egemendi. Fiyatlar hiç durmaksızın artıyordu. Orta kesimler iflas etmişti. Burjuvazinin hükümetleri çaresizdi. 1923 ilkbaharında tüm Almanya'yı güçlü bir grev dalgası sardı. Ancak ayaklanan işçilerin oluşturduğu milyonluk ordu acil günlük talepler uğruna verilen mücadelenin sınırlarını aşamadı. Ama bunalımın gittikçe derinleşmesi işçi sınıfının devrimci ayaklanmasının ateşini alevlendirdi. Tek tek bölgelerde grevler ve gösteriler işçiler ve polisler arasında silahlı çatışmalara dönüştü. Almanyada proleter devriminin zaferi için tüm koşullar hazırdı.

O halde, ayaklanma neden yenilgiyle sonuçlandı? Çünkü devrimin subjektif koşulları yeterince hazırlanmış değildi. Bir yandan Marksizme ihanet eden sosyal-demokrasi kanlı karşı-devrimi hazırlıyor, onun sözümona sol kanadı ise barışçıl ve parlamenter mücadele biçimlerinin propagandasını yaparak işçi sınıfını yanıltmaya ve silahsızlandırmaya çalışıyordu. Öte yandan Almanya Komünist Partisi içinde oportünist bir kanat işçi sınıfının mücadelesini kısmi ekonomik talepler uğruna mücadeleye indirgiyordu. AKP Başkanı E.Thäelmann "işçi sınıfının zaferi için biri hariç tüm koşullar mevcuttur" dedi." Proletarya, kitlelerin kendiliğinden mücadelesini birleştirebilecek, örgütleyebilecek ve ona önderlik edebilecek kararlılıkta ve yetenekte, en geniş kitlelerle kopmaz bağları olan komünist pir partiden yoksundu."

Bugün Almanya'da Ernst Thäelmann'ın mirasını sürdüren ve Hamburg ayaklanmasının geleneğini izleyen Almanya Partisi Marksist-Leninisttir. AKP/ML proletaryanın mücadelesini, silahlı ayaklanmanın zaferi ve proletarya diktatörlüğü ile taçlandırmak için devrimci bir durumun olgunlaşmasında kaçınılmaz olan subjektif koşulları yaratmak üzere mücadelesini kararlılıkla sürdürüyor.

Alman işçi sınıfının yiğit önderlerinden Ernst Thaelmann

16 yaşında Alman Sosyal Demokrat Partisi ve bağımsız sendikalar üyesi. 1914'de partisinin savaş kredilerini onaylamasına karşı çıktı ve anti-emperyalist eylem cephesi içinde yer aldı. Daha sonra Almanya Komünist Partisine üye oldu ve 1924 yılında Partinin Merkez Komitesine seçildi.

Tüm yaşamını sınıfının ve halkının kurtuluş mücadelesine adayan Ernest Thaelmann 18 Ağustos 1944'de Naziler tarafından Buchenwald toplama kampında alçakça katledildi.

HALKIN KURTULUŞU
HAFTALIK SİYASİ GAZETE

Sahibi Teoman Göral - Sorumlu Yazıişleri Müdürü: Osman Taş -

Yönetim Yeri: 2. Beyler, 848. Sok. No: 90/213 Konak /İZMİR -

Yazışma Adresi: Teoman Göral P.K. 71 Konak / İZMİR -

Abone şartları: Yurt içi 6 aylık 250 TL. Yıllık 500 TL. Yurt dışı iki katıdır.

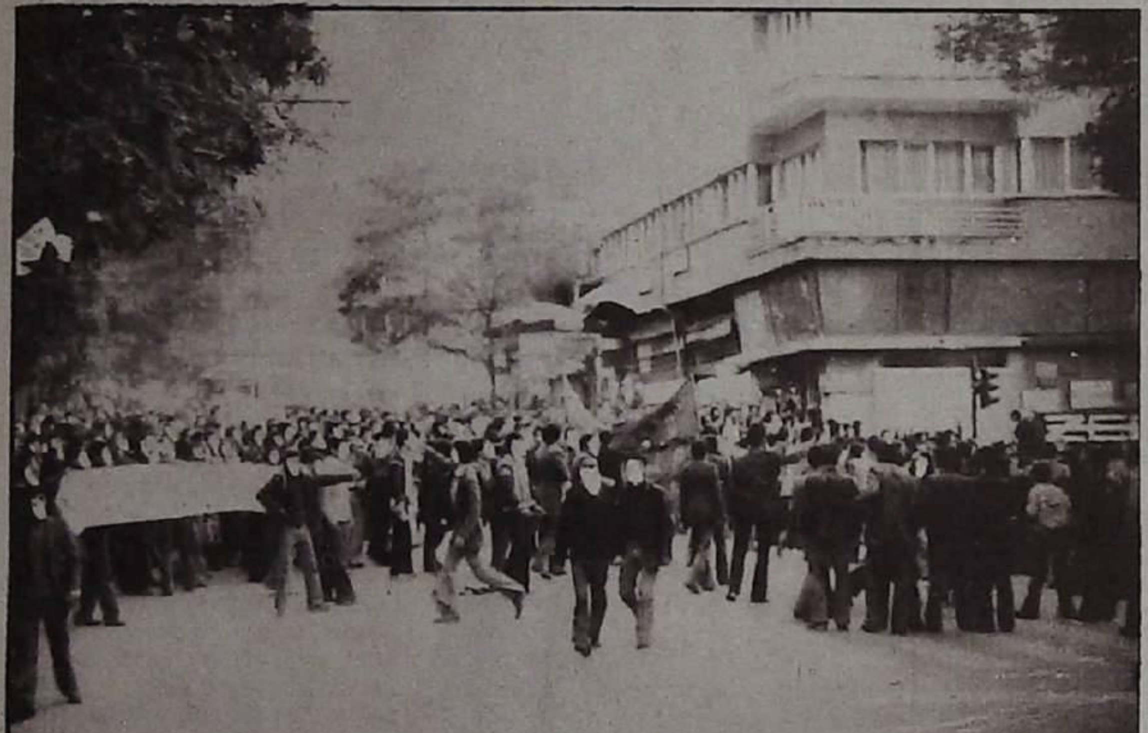
Basıldığı yer: S.S.Tükel Gazetecilik ve Matbaacılık. İZMİR

Baskı Tarihi 20 Ekim 1979

Sıkıyönetimin baskı ve terörü sökmedi

ANKARA'DA SİLAHLI SOKAK ÇATIŞMASI!

11 Ekim'deki yasa dışı gösterinin TDKP-İÖ'nün çağrısı üzerine ve onun önderliğinde düzenlendiği açıklandı.

Ankara'da 11 Ekim tarihinde Türkiye Devrimci Komünist Partisi (TDKP-İÖ) önderliğinde, faşist diktatörlüğü, sıkıyönetimi egemen sınıfların yeni baskılarını protesto etmek için bir kitle eylemi düzenlendi. Faşist diktatörlüğün militarist güçleri kitlelere karşı saldırıya geçti. Bir devrimci katledildi. Polis eylem sonrasında Ankara halkı üzerinde tam bir terör estirdi. Onlarca kişi gözaltına alındı.

EYLEME 2500 KİŞİ KATILIYOR

Ankara'da Ulus semtinde düzenlenen yasa dışı eyleme 2500'ün üzerinde devrimci ve emekçi katıldı.

Ankaralı devrimcilerin bildirdiğine göre, daha önceden TDKP-İÖ imzası ile bir bildiri dağıtıldı ve Ankara halkının faşist diktatörlüğü, sıkıyönetimi protesto etmek için eyleme geçmesi çağrısı yapıldı. 11 Ekim günü Siteler'in de içinde olduğu birçok yerde devrimciler ve emekçiler çeşitli kollar oluşturarak Ulus'a doğru hareket ettiler. Ve değişik yerlerden gelen gruplar saat 18'de Anafartalar Caddesinde buluştu.

TDKP-İÖ'nün çağrısı üzerine devrimcilerin ve emekçilerin eylemin yapılacağı alana toplanmasından on dakika önce, bu alanın çok yakınında 40-50 kişilik küçük bir grubun 'korsan eylem' yapmasından dolayı, polis ve jandarma daha önceden yolları ve eylemin yapıldığı alanın çevresini tutmuştu. Fakat buna rağmen, devrimciler ve emekçiler kararlı bir tavırla eylem alanını doldurdular. Fakat polisin ve jandarmanın aldığı tedbir katılımın düşmesine neden oldu.

Yasa dışı mitinge katılacak grupların alanda toplanması ile birlikte devrimciler ve emekçiler Dışkapı-Samanpazarı-Opera arasını da kestiler. Bu alanda trafik tamamen durdu. Ulus-Anafartalar'da yapılan eylem yaklaşık on dakika sürdü. Eylemin yapıldığı alanın yanıbaşında bekleyen polis ve jandarma, eyleme müdahale edemedi. Devrimciler eylemin yapıldığı alan ile polis ve jandarma arasında canlı barikat oluşturdular. Mitingin başlamasından sonra bir devrimci faşist diktatörlüğü, sıkıyönetimi, egemen sınıfların yeni saldırı hazırlıklarını teşhir eden ve buna karşı kitleleri aktif mücadeleye çağıran, devrimci-demokrat grupları eylem birliğine çağıran bir konuşma yaptı. Eylem alanına toplanan devrimciler ve emekçiler 'Kahrolsun Faşist Diktatörlük', 'Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet', 'Sıkıyönetim de Sökmeyecek', 'Yaşasın TDKP', 'Yaşasın GKB' vb. sloganlar attılar.

POLİS SALDIRISI PÜSKÜRTÜLÜYOR

Mitingin sona ermesinden sonra alanda toplanan devrimciler ve emekçiler and içtiler ve düzenli bir şekilde miting alanını terk ederek yürüyüşe geçtiler. Tam bu sırada miting alanın yakınında toplanmış olan polis ve jandarma devrimcilere ve emekçilere karşı saldırıya geçti. Polisin saldırısının başladığı sırada, polisle kitle arasında canlı barikat oluşturan devrimciler dışındakiler alanı terk etmişti. Polisin ve jandarmanın bu ilk saldırısı sırasında bazı devrimci arkadaşlar polisin eline geçti. Fakat devrimciler ve emekçiler polisin silahlı saldırısına silahla karşılık verdiler ve polis saldırısını püskürttüler. Polisin silahlı saldırısı sonunda Mamaklı bir devrimci (Metin Kılıç) polis kurşunu ile alnından vuruldu ve öldü. Bir devrimci de yaralandı. Çatışma sırasında bir de polis öldürüldü. Görgü tanıkları öldürülen polisin Metin Kılıç'ı vuran polis olduğunu söylemektedirler. Gene görgü tanıkları öldürülen polis sayısının bir değil, iki olduğunu ifade etmektedirler.

Bunun üzerine polisin ve jandarmanın saldırısı hızlandı. Polis ve jandarma rasgele ve yoğun bir şekilde kitlelerin üzerine ateş açtı. Devrimciler, polisin silahlı yoğun saldırısına aynı şekilde karşılık verdiler. Çatışma iki-üç dakika kadar sürdü. Fakat polis devrimcilerin ve emekçilerin yoğun olarak mevzilendikleri ara sokaklara girmeyi başaramadı.

Gözaltına alınan devrimcilere işkence yapılıyor.

POLİS SALDIRISI GENİŞLİYOR

Ulus'taki kitle eyleminin sona ermesinden sonra polis ve jandarma takviye aldı ve Samanpazarı-Ulus arasındaki yolu ve ara sokakları tamamen tuttu. Önüne geleni dipçiklemeye ve rasgele ateş etmeye başladı. Polisin silah sesleri yarım saat kadar sürdü. Polis eylemden sonra, bütün Ankara çapında yoğun bir baskın faaliyetine girişti. Birçok ev basıldı, yollarda sıkı bir arama yapıldı. Birçok emekçi gözaltına alındı. Ulus'ta polis ve jandarma megafonla 'koministlerin eylem yaptığı', 'halk arasına karıştıkları, bunların halk arasında barınmamaları gerektiği' vb. yönünde propaganda yaptı. Polis tarafından gözaltına alınan birçok devrimciden, yakınları tarafından haber alınamamaktadır. Emniyet Müdürlüğünde gözaltına alınan devrimcilere işkence yapılmaktadır.

SIKIYÖNETİM DE SÖKMEYECEK

Ankaralı devrimcilerin ve emekçilerin faşist diktatörlüğe ve sıkıyönetime karşı bu gösterisi ne ilk ne de son gösterisidir. Eski kitle eylemlerini bir tarafa bırakırsak, sıkıyönetimin ilanından bu yana 11 Ekim eylemi Ankara'da yapılan kitlevi karakterdeki ikinci büyük eylemdir. Daha önceden de Ankaralı devrimciler ve emekçiler birçok kez faşist saldırılara ve sıkıyönetime karşı kitlevi protesto gösterilerinde bulunmuştu. Bunların en büyüklerinden biri de 1 Mayıs yasa dışı kitle gösterisi idi. Ankaralı devrimciler ve emekçiler 1 Mayısta sıkıyönetimin baskı ve terörünü nasıl boşa çıkardılarsa, halkın gücünü faşizmin karşısına diktilerse, aynı şekilde, 11 Ekim'de de faşist diktatörlüğün, sıkıyönetimin baskı ve zulmünü boşa çıkardılar. 1 Mayıs'ta olduğu gibi 11 Ekim'de de sıkıyönetim sökmedi. Ankaralı emekçiler polisin ve jandarmanın saldırısını geri püskürttüler.

Üstelik Ankaralı devrimcilerin ve emekçilerin bu eylemi kitlelerin devrimci enerjisini ve anti-

Devamı s.6'da

Gösteri sırasında bir yurtsever devrimci, polis tarafından katledildi. Katil polis aynı yerde öldürüldü.

"Partizanlar ölmez!"

Ankara'nın emekçi halkı 11 Ekim yasa dışı protesto gösterisinde polis tarafından vurularak katledilen Metin Kılıç arkadaşa sahip çıktı ve Mamak'ta Metin arkadaşın cenaze töreni yapıldı. Bademlidere'de de halk ve gençlik Metin Kılıç'ın katledilmesini protesto etmek için yasa dışı bir gösteri düzenledi.

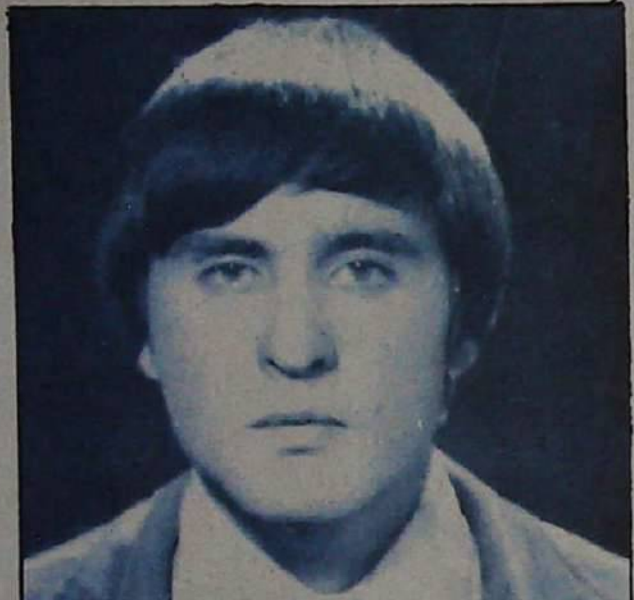
MAMAK'TAN KIRIKKALE'YE

Mamaklı devrimciler ve Keçikıran halkı 12 Ekim'de Anafartalar'da öldürülen Metin Kılıç arkadaşın cenazesine sahip çıktı ve cenaze törenini anti-faşist bir gösteriye dönüştürdü. Halk Keçikıran'da Metin arkadaşın evinin önünde toplandı. Bir arkadaş Metin'in mücadelesini anlatan bir konuşma yaptı. Daha sonra yüzlerce kişi Samsun yoluna doğru çeşitli anti-faşist sloganlar atarak yürüyüşe geçti. Cenaze Samsun yolunda bir arabaya konularak doğum yeri olan Kırıkkale'nin Koçubaba köyüne gönderildi. Keçikıranlı bazı devrimciler de cenaze ile birlikte köye gittiler.

Koçubaba köy halkı, genç kadın, erkek ve yaşlılar Metin arkadaşın cenazesini karşıladılar. Metin arkadaşın cenazesi köy mezarlığında toprağa verildi. Mezarın başında devrimciler ve köy halkı tarafından devrim andı içildi, çeşitli konuşmalar yapıldı ve saygı duruşu yapıldı.

BADEMLİDERE'DE ANTİ-FAŞİST GÖSTERİ

Ankara Sıkıyönetim Komutanlığının tüm tehditlerine ve olağanüstü tedbirlerine karşın, Bademlidere halkı 14 Ekim'de Bağcılar caddesinde toplanarak Metin Kılıç'ın faşist diktatörlük tarafından katledilmesini protesto etmiştir. Düzenlenen ve yüzlerce emekçi ve devrimcinin katıldığı kitle eyleminde 'MHP, ÜGD, MİT, Kontr-gerilla Dağıtılsın', 'Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet', 'Yaşasın TDKP', 'Yaşasın GKB' vb. sloganlar atılmıştır. Polis ve jandarma gösteriyi dağıtmaya cesaret edememiştir.

Metin Kılıç

(1961- ...)

11 Ekim'de Ankara'daki yasa dışı kitle gösterisinde polis tarafından alnından vurularak katledilen, aktif bir YDGD militanı Metin Kılıç arkadaş, 1961 yılında Kırıkkale'nin bir köyünde yoksul bir köylü ailesinin çocuğu olarak dünyaya geldi. Daha sonra ailesi ile birlikte Ankara Mamak-Keçikıran gecekondularına yerleşti. Ailesinin yoksulluğundan dolayı düzenli olarak okula devam edemedi. Akşam Ortaokulunu ancak bu yıl bitirebilmişti. Küçük yaşlardan beri çeşitli işlerde (boyacılık, simit satıcılığı, seyyar satıcılık, atölye işçiliği vb) çalıştı.

Metin arkadaş daha küçük yaşlardan itibaren faşizme, sömürü ve soyguna karşı sınıf kini duymaya başladı. 14 -15 yaşından itibaren de proleter devrimci hareketin taraftarları arasında yer aldı. Mamak semtinde her türlü devrimci faaliyete katıldı. Mamak Çarşısının ve Keçikıran'ın MHP'li faşistlerden temizlenmesi eylemlerinde aktif olarak yer aldı.

Metin Kılıç arkadaş faşist diktatörlüğe, sömürü ve zulme karşı mücadelede hiçbir zaman yılmamış ve bu uğurda canını dahi seve seve vermesini bilmiştir. Metin arkadaş 11 Ekim eyleminde canlı barikat içerisinde yer almıştır. Ölürken son sözleri 'Partizanlar Ölmez' olmuştur.

Mamak halkı Metin arkadaşın bıraktığı bayrağı sonuna kadar götürecektir. Anısı yaşayacaktır. Faşist diktatörlük devrim şehitlerinin kanları ile boğulacaktır.

SEÇİMLERİ BOYKOT TAKTİĞİ HAYATA GEÇTİ

İstanbul'da anti-faşist gösteriler

İstanbullu proleter devrimciler, revizyonistlerin ve reformistlerin kitlelerin anti-faşist demokrasi mücadelesini engellemesi ve faşist katliam mangalarının saldırısı karşısında ve bir bütün olarak da gericiliğin, kitlelerin anti-faşist mücadelesini düzen kurumlarına ve seçimlere kanalize etme çabasına karşı, emekçi kitleler arasında yoğun bir çalışma yürüttüler ve birçok fabrikadaki işçi direnişlerinin yanında, başta Beyoğlu ve Alibeyköy olmak üzere birçok yerde anti-faşist gösterilerin örgütlenmesine önderlik ettiler.

BEYOĞLU

Beyoğlu'ndaki anti-faşist gösteri 12 Ekim günü gerçekleştirildi ve çoğunluğunu halk gençliğinin, öğretmenlerin, belediye emekçilerinin, memurların, mühendislerin, işçilerin ve sağlık emekçilerin oluşturduğu 1000'in üzerinde kişi katıldı.

Devrimci ve emekçiler önce saat 18'de İstanbul Galatasaray'da toplandı ve Taksim 1 Mayıs Alanına doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca halk, yürüyüşçüleri alkışladı, destekledi. Pencerelerden sokaklara karanfiller atıldı.

Caddede devriye gezen jandarmalar yürüyüşü durdurmaya çalıştılar. Ama kitlenin kararlı tavrı karşısında pastanelere sığınmak zorunda kaldılar. Bir kısmı ise sadece gösteriyi seyretmekle yetindi.

Devrimciler ve emekçiler İstiklal Caddesini bir baştan bir başa geçerken 'Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet', 'Seçimleri Boykot Edelim', 'Sıkıyönetim de Sökmeyecek', 'Yaşasın Sosyalizm', 'MHP, MİT, Kontr-gerilla Dağıtılsın' vb. sloganlar atıldı. Ağacami yanında bir proleter devrimci faşizme karşı mücadelenin önemini anlatan bir konuşma yaptı. Konuşmanın yapıldığı sırada 'Yaşasın TDKP' sloganı atıldı.

ALİBEYKÖY

Alibeyköy'deki anti-faşist kitle gösterisi, seçimlerden bir gün önce, 13 Ekim'de gerçekleştirildi. Gösteriye 1000 devrimci ve emekçi katıldı. Gösterinin devam ettiği sırada gösteri alanına bir cemse jandarma geldi. Jandarmalarla devrimciler arasında çıkan çatışmada askeri cemsenin camları kırıldı. Jandarmalar cemseden aşağıya inmeye cesaret bile edemeden, arabanın içinden havaya ateş açmışlardır. Jandarmanın açtığı ateş sonunda, aynı yerde toplantı yapan ve gösteriyi seyirci olarak izleyen bir TİP'li yaralandı.

Çatışmadan sonra devrimciler ve emekçiler gösteriye devam ettiler. Silahtarağa'ya kadar yürüdüler. Yürüyüşe yetişemeyen 200 kişilik bir grup ise ayrı bir gösteri düzenlemiştir.

Alibeyköy halkı ve Demir-Döküm işçileri anti-faşist gösteriyi büyük bir sempati ile karşılamış ve yer yer gösteriye katılmıştır.

Gösteriden sonra 3 devrimci polis tarafından gözaltına alınmıştır.

DİĞER YERLERDE

Bunun dışında son bir hafta içinde Çağlayan, Kasımpaşa, Bostancı, Fikirtepe, Kocamustafapaşa, Bomonti ve Kazlıçeşme gibi çeşitli semtlerde anti-faşist gösteriler düzenlenmiştir. Bu gösterilerde çeşitli sloganlar atılmıştır. Gösterilere yüzlerce devrimci ve emekçi katılmıştır. Polis gösterilerin hiçbirisine de saldırmaya cesaret edememiştir. Sıkıyönetim anti-faşist gösteriler karşısında tamamen aciz bir durumda kalmıştır.